

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie C · número 263

Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor

Sessió 11, dilluns 3 de juny de 2019

Presidència de l'l. Sr. Ferran Civit i Martí

TAULA DE CONTINGUT

Compareixença de Jordi Évole Requena 357-00427/12	4
Compareixença de Jordi Aurich Taberner, ex-director general de Protecció Civil, en qualitat de testimoni 365-00104/12	14
Compareixença de Josep Huguet i Biosca, exconseller d'Innovació, Universitats i Empresa, en qualitat de testimoni 365-00105/12	21
Compareixença de Pere Palacín i Farré, director general d'Energia, Seguretat Industrial i Seguretat Minera, en qualitat de testimoni 365-00106/12	27
Compareixença de David Fernández, periodista i membre del jurat popular sobre el projecte Castor, en qualitat de testimoni 365-00111/12	35

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 11 de la CIPC

La sessió de la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (CIPC) s'obre a les tres de la tarda i sis minuts. Presideix Ferran Civit i Martí, acompanyat del vicepresident, Narcís Clara Lloret, i del secretari, Lucas Silvano Ferro Solé. Assisteix la Mesa el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Hi són presents els diputats Francisco Javier Domínguez Serrano, pel G. P. de Ciutadans; Francesc de Dalmasas i Thió i Mònica Sales de la Cruz, pel G. P. de Junts per Catalunya; Irene Fornós Curto i José Rodríguez Fernández, pel G. P. Republicà; Rosa Maria Ibarra Ollé i Jordi Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar, i Maria Sirvent i Escrig, pel S. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteixen a aquesta sessió el periodista Jordi Évole Requena; les redactores de l'equip de *Salvados* Júlia Badenes i Bibiana Guarch; l'ex-director general de Protecció Civil, Jordi Aurich Taberner; l'exconseller d'Innovació, Universitats i Empresa, Josep Huguet i Biosca; el director general d'Energia, Seguretat Industrial i Seguretat Minera, Pere Palacín i Farré, i el periodista i membre del jurat popular sobre el projecte Castor David Fernández i Ramos.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Jordi Évole Requena davant la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (tram. 357-00427/12). Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor. Compareixença.

2. Compareixença de Jordi Aurich Taberner, ex-director general de Protecció Civil, en qualitat de testimoni, davant la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (tram. 365-00104/12). Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor. Compareixença.

3. Compareixença de Josep Huguet i Biosca, exconseller d'Innovació, Universitats i Empresa, en qualitat de testimoni, davant la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (tram. 365-00105/12). Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor. Compareixença.

4. Compareixença de Pere Palacín i Farré, director general d'Energia, Seguretat Industrial i Seguretat Minera, en qualitat de testimoni, davant la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (tram. 365-00106/12). Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor. Compareixença.

5. Compareixença de David Fernández, periodista i membre del jurat popular sobre el projecte Castor, en qualitat de testimoni, davant la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (tram. 365-00111/12). Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor. Compareixença.

El president

Bona tarda. Moltíssimes gràcies a tots els grups, un altre cop, per ser aquí. I moltíssimes gràcies a les dues compareixents i al compareixent que estan en aquesta tongada.

Aprofito per recordar dues cosetes. Ara farem dues parts. En aquesta primera part tancaríem tot el tema dels experts, amb aquesta compareixença, i després faríem la segona tongada i començaríem amb el tema dels testimonis. I en el tema dels testimonis aprofito també per fer una petició als diferents grups parlamentaris, si ho veuen bé: per temes de reglament, com que va vinculada a un burofax, la convocatòria dels testimonis, es tarden quinze dies, es necessita un termini de quinze dies... Aleshores, jo voldria demanar als grups si els sembla bé que reduïm aquí, amb acord, que siguin deu dies per garantir, doncs, que tothom pugui venir amb temps suficient. És aquesta formalitat, d'acord? (*Pausa.*)

Compareixença de Jordi Évole Requena

357-00427/12

Doncs escolteu, dit això, moltíssimes gràcies. I aquí, com els he comentat abans, dono la paraula al Jordi Évole, a la Júlia Badenes i a la Bibiana Guarch, que són redactors de l'equip de *Salvados*. Elles dues encara hi continuen; em deia el Jordi, doncs, que ara obre una nova etapa, però igualment..., com a responsables del reportatge que es va emetre ara ja fa un temps a *Salvados*. Per tant, vint minuts. Endavant.

Jordi Évole Requena (periodista)

Sí; no sé si els farem tots, els vint minuts, però intentarem explicar... Primer, hem vingut els tres perquè el programa no deixa de ser un programa d'elaboració col·lectiva i pensàvem que era molt més complet que hi hagués part de l'equip que va fer la investigació que ens va permetre fer el programa que vam emetre a La Sexta.

Abans de començar, només dir-vos que la investigació va ser llarga i feixuga, perquè intentar entendre a vegades les condicions dels contractes de l'Administració pública, doncs, per a nosaltres, que som uns neòfits en la matèria, va ser bastant complicat. Però sí que m'agradaria llegir-vos algunes de les conclusions a les quals l'equip de *Salvados* va arribar després d'aquests mesos d'investigació, i que vam plasmar en un programa titulat «Castor, la letra pequeña», que es va emetre el maig del 2017 a La Sexta.

Per què vam fer un programa sobre Castor? Bé, a la factura del gas, que tots els consumidors paguem, hi ha una part que correspon al pagament de la indemnització a l'empresa promotora del fracassat projecte Castor, un magatzem de gas que va costar 1.350 milions d'euros i que mai no ha funcionat. No només això, sinó que l'empresa que el va construir va recuperar el cent per cent de la inversió gràcies a una clàusula inèdita publicada al BOE a un reial decret llei, i fem aquesta especificació de que era un reial decret llei, perquè si hagués estat un reial decret es podria haver portat al Tribunal Suprem i haver-se recorregut. Aquest reial decret llei va fixar que serien els consumidors els que pagarien.

Vam poder comprovar que el projecte havia rebut el vistiplau de..., no només el vistiplau, sinó també l'impuls de tots els governs espanyols que hi va haver durant aquella època, encapçalats tant pel Partit Socialista com pel Partit Popular. Vam tenir accés a un document confidencial intern del Ministeri d'Indústria, que es va entregar també al ministre Soria, segons la font que ens el va proporcionar..., se li va entregar just quan aquest ministre va prendre possessió del càrrec.

Vam consultar amb un expert en contractació pública i transparència –potser vostès ja el coneixen–, en Joan Llinares, i ell ens va ajudar a interpretar aquell document. Les seves conclusions van ser les següents –són conclusions que poden comprovar simplement amb el visionat del programa que vam emetre–: ell va assenyalar sobre costos; per ell no era normal que els costos es multipliquin de la manera que ho van fer. El pressupost de Castor va passar de 400 a 1.200 milions d'euros.

Parlava també de falta de transparència en l'adjudicació, perquè no hi havia altres ofertes; és a dir, hi va haver falta de concurrència, que és obligatòria en la contractació pública –no hi havia competició a l'hora de, bé, fer-se aquesta adjudicació. I assegura que sembla un plec de condicions fet a mida per a l'empresa que s'emportà el concurs, que és Escal UGS, una empresa participada per l'empresa ACS, pel grup ACS.

I també en aquest document ell ens va especificar que hi havia confusió entre el contractista i el contractant. El titular a qui l'Estat encarrega la construcció és Escal, que està participada majoritàriament pel grup ACS, i que contracta les obres que configuren el projecte a empreses del grup ACS. Diu Llinares que aquí hi ha un conflicte d'interessos evident; una confusió que, segons ell, pot explicar tots els sobre costos.

Hi ha una clàusula inèdita, en aquesta adjudicació. Amb Miguel Sebastián al capdavant del Ministeri d'Indústria s'aprovà un reial decret, el 16 de maig del 2008, que

dona la concessió de l'exploració a Escal. Sorprenen una clàusula inèdita fins al moment: Castor és l'únic magatzem de gas amb dret a indemnització de recuperació de la inversió inclús en cas de dol o negligència de l'empresa que en té la concessió.

Mesos abans es van tramitar dues altres concessions de plataformes de gas, la de Yela i la de Gaviota, i cap d'elles no tenia aquesta clàusula. L'exministre d'Indústria José Montilla ens va dir que ell no recordava, en un contracte d'aquestes característiques, una clàusula igual. L'exministre d'Indústria Joan Clos diu que segurament era una exigència dels que prestaven diners al concessionari. També el senyor Recaredo del Potro, responsable d'Escal, ens va explicar que la van demanar perquè, si no, els bancs no els finançaven, és a dir, seguint la tesi del mateix exministre Joan Clos, i que al ministeri li va semblar bé. Diu que sense aquesta clàusula no s'hagués construït la plataforma.

El juny de l'any 2013 s'injecta gas en fase de proves; tres mesos després comencen els tremolors i el Govern paralitza provisionalment la plataforma. Un any després Escal renuncia al projecte perquè no el pot operar. El Govern espanyol accepta la renúncia d'Escal, i estableix un reial decret llei segons el qual Enagas, una empresa amb un 5 per cent de participació pública, li pagarà a Escal la inversió que havia costat construir la plataforma i que després Enagas recuperarà aquest pagament que feia l'Estat a través de la factura del gas. D'aquesta manera, el Govern evita posar aquests diners a dèficit, que és el que hauria passat si ho hagués fet via pressupostos generals de l'Estat; es va evitar que quedés com un rescat públic una inversió privada. El projecte Castor estava finançat pel Banc Europeu d'Inversions, el BEI; el reial decret llei va assegurar que els inversionistes recuperessin els diners.

I aquest, bàsicament, és el resum del programa que vam fer i que podem posar a la seva disposició, si és que no el tenen ja.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per tant, continuem.

Jordi Évole Requena

No, ja està. A partir d'aquí, si hi ha preguntes, jo crec que sí que... *(Veus de fons.)*
Si teniu algun dubte o...

El president

Bé, escolta, doncs comencem. Moltes gràcies. Sent tres persones i tan resumit ha estat perfecte, eh?, en aquest sentit, per fer-ho àgil. Per tant, diputat Domínguez, del Grup Parlamentari de Ciutadans, és el seu torn. Endavant.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Bueno, primero, gracias por el resumen, porque hasta ahora todo lo que se ha expuesto por parte vuestra es conocido, se ha dicho muchas veces, porque llevamos muchas comparencias ya, ¿eh?

Entonces, a mí lo que..., sigo preguntando siempre lo mismo. Primero, la dificultad de la investigación. Me gustaría que explicarais qué dificultades tuvisteis que superar para conseguir esta información, y, después, llegados al punto de que todo esto está encima de la mesa y se supone que, con estas afirmaciones que se han dicho hoy aquí, hay pruebas que las respaldan, ¿cómo es que esto sigue parado, cómo es que esto sigue sin resolverse y cómo es que esto sigue encima de la mesa y no se resuelve de la manera más coherente? Porque, en principio, con lo que estáis comentando, es muy claro, y tendría que haber consecuencias de algún tipo.

Entonces, me gustaría que relacionarais, dentro de lo que podáis, esas resistencias a investigar que habéis tenido con las resistencias a resolver este problema que tenemos ahora encima de la mesa.

Por mi parte, ya está.

El president

Gràcies. Ara, si de cas, seria el torn del Grup Parlamentari Socialista, el diputat Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Jo tinc dues preguntes, que, al visionar per segona vegada el programa, que ho he fet aquest matí, per si m'havia descuidat alguna cosa la primera vegada..., hi han dues preguntes que vull formular, que, a més a més, han estat exposades a l'exposició inicial, no?

Segons Joan Llinares, eh? –no segons Jordi Évole, sinó segons Joan Llinares–, no hi va haver competició, és a dir, no hi va haver cap més empresa que es presentés. L'equip d'investigació del programa, que suposo que devia fer més preguntes de les que surten en el mateix programa, què creu? Per què aquest fet, que no hi va haver cap més empresa que es presentés, més enllà d'aquesta impressió que tenia Joan Llinares, de que eren unes clàusules fetes a mida dels que es van presentar?

I la segona, que jo ja l'he formulada en alguna altra intervenció, i que la penso formular també en alguna altra de les compareixences, ja com a testimonis, que vindran, si es va poder... O sigui, semblava que hi havia o algú va afirmar que hi havia una exigència del sistema financer per aquesta clàusula que en els altres dos magatzems de gas no surten reflectides. Aquesta exigència del sistema financer és una exigència àmplia o, diguem-ne, es concentra en el principal finançador del projecte, i, per tant, el suggeriment és del Banc Europeu d'Inversions? Si s'ha pogut anar un pèl més enllà d'aquest suggeriment, eh?

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari dels comuns, el diputat Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president; moltes gràcies, Jordi. Jo crec que el primer que toca és felicitar-vos per la feina que heu fet durant aquests anys, segurament en un moment en què gran part de la ciutadania exigia també al periodisme estar a l'altura de moltes de les coses que passaven en aquest país. Crec que heu sigut exemple, bé, en un espai que a vegades és complex, però heu sabut i heu tingut l'honestedat de treure temes i d'estar a l'altura i de posar a vegades el focus en coses que estaven passant en el nostre país i que eren suficientment greus. I ara que has acabat l'etapa al capdavant de *Salvados* crec que és bo també reconèixer-vos l'esforç durant aquests anys.

Jo aquest matí també he visionat el programa, a pesar de que no està estrictament en obert a la web d'Atresmedia, però hi havia un àudio penjat del programa en alguna web d'aquestes i hi he pogut accedir, i la veritat és que crec que té un element molt positiu, que és resumir, com tu bé deies, no?, un procés de contractació pública, que sempre és molt complex, en quines en són les clàusules principals, en un concurs fet a mida amb unes clàusules –més enllà d'aquesta clàusula inèdita– que fixaven uns requisits perquè hi poguessin concursar les empreses, com haver participat en altres concursos amb un volum de 50 milions a l'any, etcètera, que el que anaven definint jo crec que era –no sé si hi deus estar d'acord– doncs, bé, un concurs fet a mida, pensant en molt poques empreses, i no només una, en aquest país.

I també el que deies tu de la confusió entre el contractant i el contractista, que crec que el que defineix és un sistema de monopoli extractiu en el qual una empresa guanya el concurs i s'autoadjudica a si mateixa fer les obres relacionades amb aquest concurs, amb la qual cosa el que està generant és un monopoli extractiu sobre un contracte públic que crec que és rellevant. Jo..., bé, i la clàusula inèdita crec que és el tercer element que posa en relleu.

Jo tenia preguntes vinculades, primer, amb aquest succés. Creieu que va ser l'entrada d'ACS en l'accionariat d'Escal el que va motivar la triplicació del cost d'una obra que estava pressupostada en 400 milions fins a vora 1.200? O creieu que era

una oferta temerària a la baixa que ja de ben segur que era impossible realitzar per aquest cost? Perquè crec que també és una de les coses que cal avaluar en aquest procés, sigui quina sigui la seva conseqüència, és a dir, la possibilitat de que hi hagi empreses que presentin ofertes temeràries sabent que són impossibles de complir i que l'Estat i l'Administració pública ho acceptin, o la possibilitat, també, de que hi hagi empreses que puguin influir en carregar sobre costos en una obra que ja ha estat adjudicada.

I la segona pregunta és si després de la realització d'aquest programa va rebre informació rellevant o queixes rellevants especialment en tres direccions: la primera, de les entitats financeres relacionades amb el finançament del projecte, i que crec que fins a dos exministres es relacionen amb aquesta clàusula inèdita, o de la mateixa empresa, d'Escal, d'ACS, o del mateix govern de l'Estat. Si va rebre informació o si va tenir contactes rellevants en alguna d'aquestes tres direccions.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn de la diputada Sirvent, del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent.

Maria Sirvent Escrig

Sí. Hola. Moltíssimes gràcies per la intervenció i per la forma pedagògica en la que heu explicat un cas paradigmàtic de socialització de pèrdues i privatització de beneficis, un cas de sobre costos en el que hem estat treballant ja en aquesta comissió cada dia amb més profunditat.

I, entenent que és una feina o un treball d'investigació, el que va fer vosaltres, no voldria tampoc incidir massa en allò que heu anat comentant, perquè entenc que han sigut converses amb determinada gent, com per exemple amb en Joan Llinares, que era un expert en dret administratiu que podia, si més no, acreditar aquesta clàusula tan inèdita en aquest contracte o aquest sobre cost que representava també aquesta adjudicació, però sí que..., heu comentat una cosa concreta respecte a que es va evitar un rescat públic amb la finalitat de que això no constés com un dèficit en els pressupostos, i això sí que entenc que és una cosa que és molt interessant, perquè al final podria ser un frau o un enriquiment injust per part de l'empresa, malgrat que sí que va haver-hi aquella condició per part del Banc Central Europeu, i com ho podem acabar d'esclarir.

Per tant, us demanaria que m'aprofundíssiu en aquest tema, respecte al rescat públic d'una inversió privada mitjançant l'empresa Enagas, que és la que es fa càrrec dels costos de la inversió d'Escal.

I moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Seria el torn de la diputada Fornós, en nom del Grup Parlamentari Republicà.

Irene Fornós Curto

Bé, gràcies. Primer que res, agrair a tot l'equip la feina que va fer en este documental, que, de fet, mos ha permès a moltíssima gent conèixer la realitat del Castor. Alguns ja potser la coneixem; los que estem en esta comissió portem molts de dies de moltes compareixences, però inclús lo resum que has fet acaba definint una mica lo que acaba sent lo Castor, tot i que jo sempre dic que del Castor no en podem parlar en passat, lo Castor encara existix.

I, entre elles, una de les preguntes que jo també voldria fer, i l'he repetit a molts dels compareixents..., sempre està damunt la taula el tema del desmantellament del Castor. És un tema que vosaltres ja no va tocar, però, en tot cas, també saber si, quan va fer les diferents investigacions d'això, en va poder esbrinar alguna cosa.

I, després, també voldria aprofitar..., perquè, igual que vosaltres va fer este treball de recerca i d'investigació, i aquí també estem a una comissió d'investigació en què ho hem dit moltíssimes vegades, no?, nos sumem també en esta denúncia de la falta de transparència, de concurrència, de publicitat. I també, doncs, una mica comentar que l'informe este que va poder tindre, no?, este informe del ministeri, que destapava lo que acabava sent la base del vostre documental..., doncs, també comentar això, no?, que igual que en esta comissió d'investigació s'han demanat diferents documents que no se mos han donat, doncs també deixar palès que per part del grup parlamentari, inclús arran del vostre programa, també vam fer petició d'estos informes, que no se mos van passar. Amb lo Govern del Partit Popular vam tindre la negativa; pensàvem que potser segurament ara, amb lo Govern del Partit Socialista, lo que havia sigut fins ara, no?, i la bona voluntat que també hi hauria per part de la ministra, potser les coses haurien canviat, i no els vam tindre.

I, en tot cas, doncs, bé, en això que mos hem trobat nosaltres entenc que vosaltres també vos hi havíeu de trobar, amb molts impediments i amb moltes portes tancades, però..., si també podríeu explicar una mica realment la dificultat que potser va tindre a l'accedir a alguna d'esta documentació.

I res més. Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn de la diputada Sales, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Mònica Sales de la Cruz

Molt bé. Jo també us vull donar les gràcies per haver comparegut i també per l'exposició que heu fet, que se suma a la quantitat de compareixences que nosaltres ja hem tingut aquí en aquesta comissió d'investigació, moltes de les quals comparteixen aquest diagnòstic inicial que vostès han fet, que és titllar el projecte de fracàs. Suposo que van tenir moltes traves per tirar endavant aquesta investigació, que algunes segurament van ser importants. No sé si voldrien compartir-ne alguna amb nosaltres, tot i que és cert que el programa va servir per fer encara més visible un problema greu que va patir el sud del país.

Jo, com a ebrenca, crec que posar en el focus mediàtic un tema tan important per a nosaltres com el Castor va ser i és clau per intentar almenys posar llum a totes aquestes ombres que hem anat veient al llarg de les compareixences, i sobretot també per fer visibles la preocupació i el patiment d'una gent, no?, que ha lluitat i lluita contra aquell «*Allí no pasó nada*» que el mateix Florentino Pérez va gosar dir-li a vostè mateix en aquella entrevista.

Per aquí, per aquesta comissió, han passat persones com Evelio Monfort i com Cristina Reverter, a qui vostès també van entrevistar, que en molts casos han estat la cara visible de la lluita de moltes veïnes i molts veïns contra aquest projecte Castor. Hi ha passat també el periodista Jordi Marsal, de qui en el seu moment també vostès van recomanar el seu llibre. I els esforços de tots ens han de servir per continuar desvetllant el que representa Castor, i, en el seu cas, no hi ha millor testimoni que el programa que totes i tots podem visualitzar tantes vegades com vulguem.

A mi també m'agradaria preguntar-li si, en les seues fases d'investigació, en algun moment va sortir aquest tema del desmantellament, que ara a tots ens ocupa i ens preocupa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Doncs ara seria un altre cop el seu torn. Poden, lògicament, intervenir tots tres i poden tenir més temps, perquè abans els n'ha sobrat bastant.

Jordi Évole Requena

Sí. Jo crec que, quant a la investigació, tant la Bibiana com la Júlia la poden explicar molt millor que jo.

El president

Perdoneu, una coseta. Que ara la diputada ho ha dit, que sapiguen que el senyor Florentino Pérez ha estat convidat també a comparèixer properament.

Jordi Évole Requena

Convideu-nos el dia que vingui, si us plau.

El president

Doncs ja ho sabeu. (*El president riu.*) Podeu seguir la comissió del Castor pel Canal Parlament, eh?, també. (*Rialles.*) És una telesèrie.

Jordi Évole Requena

Molt bé. També us volem demanar disculpes perquè hem endarrerit diverses vegades que vinguéssim a la comissió per purs motius de gravacions que teníem i perquè encara la temporada estava en marxa. (*Veus de fons.*)

Júlia Badenes

I Florentino Pérez ha dit que vindrà, ha confirmat la seva assistència?

El president

Encara no l'hem convocat, però teòricament no té cap excusa jurídica per no venir –teòricament.

Júlia Badenes

Bé, nosaltres, de fet, vam proposar-li també participar-hi, però no va voler. Bé, no només ell, sinó... Les dificultats que vam tenir nosaltres... A veure, en un primer moment, com deia el Jordi, clar, nosaltres ens enfrontem a un tema, quan comencem a investigar el cas Castor, el projecte Castor, que per nosaltres, que no entenem ni de contractació pública ni de grans projectes..., primer vam haver d'entendre moltes coses, com funcionaven, vam recórrer a molta gent, molts experts, com el Jordi Marsal, que ens va ajudar molt, ens va orientar.

I després, clar, ens hem trobat dificultats en el sentit de que nosaltres volíem una mica... Un cop vam tenir les conclusions, que és el que ha exposat el Jordi, volíem demanar explicacions, i ens va costar molt. Vam intentar poder entrevistar el ministre Soria i ho va declinar; també Miguel Sebastián va declinar la seva participació; també els secretaris d'Estat dels seus respectius..., no?, van...

Bibiana Guarch (redactora de l'equip de *Salvados*)

El Nieto i... (*Pausa.*)

Júlia Badenes (redactora de l'equip de *Salvados*)

No en recordem el nom. Bé, dèieu abans, preguntàveu en quin punt es troba la investigació. Clar, des de que nosaltres vam fer el reportatge han passat dos anys ben bé, perquè va ser el 2017. En aquell moment, el Jutjat d'Instrucció 5 de Vinaròs tenia una causa oberta, que posteriorment segueix oberta, però crec que..., en lloc de nou persones imputades, investigades, ara en són tres, i segons em consta, segueix la..., va haver-hi una pròrroga de la instrucció i de moment no hi ha cap novetat.

No ho sé, Bibiana, el tema de la...

Bibiana Guarch

No, a nivell de dificultat d'investigació, jo el que sí que voldria afegir, que va ser important per a nosaltres..., com el projecte Castor estava tan dilatat en el temps, des del 96, quan es comença a anomenar el projecte, fins que es fa la plataforma, la nostra dificultat també va ser crear una cronologia, un arbre genealògic de tots els implicats que havien estat en tot el procés. I, evidentment, el pas del temps el que va

fer és que estiguessin molt «desperdigats», i la dificultat va ser nostra, de trobar les fonts i aconseguir parlar amb ells.

Com ha dit la Júlia, en el mateix programa surt reflectit el nom de totes les persones que no hi van voler participar. Allà teniu la referència; si en voleu saber els noms, allà estan.

Res més a afegir, no?, a això?

Júlia Badenes

A nivell de la investigació...

Bibiana Guarch

Sí.

Jordi Évole Requena

Bé, hi havia també una pregunta, crec que del diputat socialista, sobre per què no hi havia cap més empresa que s'hi presentés. Jo crec que les condicions feien impossible que s'hi presentessin moltes empreses. No sé si hi havia moltes empreses que poguessin complir el plec de condicions que demanava el BOE. És a dir, es demanaven unes condicions per a les que suposo que poquíssimes empreses es podien presentar. I en aquest cas, al final, tal com queda reflectit a l'entrevista que li fem al senyor Recaredo del Potro, només pot presentar-s'hi ACS, que era l'empresa que s'hi va presentar.

Bibiana Guarch

És així, només és ACS, la que s'hi presenta. També surt com a referència l'explicació del plec que hi havia, al mateix programa.

Per anar una mica en ordre, també se'ns ha preguntat per què continua aturat el projecte. Nosaltres vam estar a l'espera de l'informe del MIT, perquè mentre anàvem elaborant tota la investigació i, de fet, la gravació, estàvem esperant que hi hagués la resolució de..., bé, que diguessin si es podia tornar a reobrir o no, i ells van donar respostes en aquest sentit.

Jordi Évole Requena

Hi havia una pregunta també sobre si les exigències del sistema financer havien vingut principalment del Banc Europeu d'Inversions. Els he de reconèixer que a mi sempre em va costar moltíssim entendre aquesta part del programa, i moltes altres coses, però crec que va ser l'eurodiputat Ernest Urtasun el que ens ho va intentar explicar, i crec que la Júlia i la Bibi van parlar bastant més amb ell del que es va veure al programa, però realment era un galimaties important.

Bibiana Guarch

Bé, com que fa temps que esteu treballant en el cas Castor, ja sabeu que primer hi havia un finançament per part de diferents bancs de l'Estat espanyol, però al final va aparèixer el Banc Europeu d'Inversions i va ser ell qui va finançar el projecte. Sí que és veritat que nosaltres constatem, a través del que ens diu l'Ernest Urtasun i un document al que podem accedir, que és el document que el Banc Europeu d'Inversions facilita als seus inversors perquè s'animin a participar en el projecte..., i allà sí que hi havia una data molt concreta, límit, que era el 30 de novembre, si no ho recordo malament...

Júlia Badenes

Sí, 30 de novembre.

Bibiana Guarch

...que es fixava com a límit per al cobrament dels inversionistes. I nosaltres sí que creiem que això va ser..., bé, tal com s'indica en el programa, també, sí que creiem que això va forçar a que ACS renunciés al Castor, i, per tant, que es fes aquesta jugada del reial decret llei i es passés en el rebut dels consumidors el pagament. Però

no podem afirmar si això va ser realment el que va fer..., el que no està en les nostres mans és afirmar que això és el que va fer que hi hagués aquesta renúncia, evidentment.

Jordi Évole Requena

Sí. Jo, amb tot això, voldria aclarir que nosaltres no som experts en el tema. Som periodistes que vam intentar fer totes les preguntes que vam poder, i són les que apareixen al programa. El que no hem fet és ocultar re del que se'ns va explicar.

Sobre si l'entrada d'ACS és el que va motivar la triplicació del cost, coincideix en el temps, però jo no sé si n'és el motiu principal, és que no... Però és veritat que coincideix en el temps.

Júlia Badenes

Sí, coincideix en el temps. I sobre si ja era una oferta a la baixa, bé, Joan Llinares, que és una mica qui ens ajuda a interpretar tot això, opina que sí, que 400 milions d'euros en aquestes magnituds de projectes segurament era una oferta inicial a la baixa.

També ens preguntava algú si hem rebut queixes, després de l'emissió el programa. Ni d'entitats financeres ni de la mateixa empresa. Nosaltres no..., vam fer la nostra investigació, després vam fer l'emissió del programa, i no hem rebut cap *feedback* en aquest sentit.

Jordi Évole Requena

Jo..., les queixes, normalment, si arriben, arriben al grup al que pertany el programa. Haurien de trucar a la gent d'Atresmedia, que són els que normalment reben aquest tipus de trucades. A nosaltres, si ens les fan, les acostumem a explicar; llavors..., prefereixen que no s'expliquin, aquestes coses.

La diputada de la CUP preguntava sobre l'aprofundiment..., que aprofundíssim en aquest rescat públic camuflat a través d'Enagas. No podem explicar molt més del que hem explicat, perquè va ser així. Així ho va presentar la vicepresidenta del Govern –en aquell moment, Soraya Sáenz de Santamaría–, com es faria el pagament de l'obra. Sembla que hi havia una voluntat de que no fos el pressupost general de l'Estat qui reparés aquell fracàs, i, llavors, aprofiten una empresa amb una participació petita de l'Estat, com Enagas, per dir: «Primer paga tu, i després recupera els diners a través de la factura del gas.» No sé si amb això et soluciono molt, però és el que nosaltres..., és la conclusió a què vam arribar.

Bibiana Guarch

El desmantellament.

Jordi Évole Requena

Sí, sobre el desmantellament... És que la nostra investigació va acabar abans de que hi hagués... (*Veus de fons.*) Ah, d'acord.

Bibiana Guarch

Perdoneu, la pregunta sobre el desmantellament sí que la perseguíem i la vam anar fent a les diferents fonts a les que vam poder consultar, però ningú ens en va saber donar la clau i no la tenim –no la tenim–, no en tenim ni idea. De fet, crec que el mateix MIT també apuntava, no?, qui havia de fer el desmantellament... (*Veus de fons.*) No? (*Veus de fons.*)

Irene Fornós Curto

Bé, de fet –bé, mos saltem una mica la dinàmica de la comissió–, la sensació que estem tenint –per això ho preguntem tantes vegades– és que el desmantellament també acaba sent una gran incògnita, com s'ha de fer, qui i com. (*Veus de fons.*) I qui paga, evidentment. Bé, pot ser un *Salvados 2*.

Jordi Évole Requena

I diversos de vostès han parlat sobre les traves de la investigació, però és una mica el que ja han explicat tant la Júlia com la Bibiana.

No sé si hem respost a totes les preguntes, però...

El president

Si de cas, com que ara també hi ha algun diputat... Els sembla que obrim un segon torn? Sí? *(Pausa.)* Bé, i, si no, qui vulgui..., fer preguntes. *(Pausa.)* El diputat Ferro i qui més? Algú més? *(Veus de fons.)* Doncs el diputat Ferro i després la diputada Sirvent. Endavant.

Lucas Silvano Ferro Solé

No, un comentari sobre lo de les queixes. Jo havia dit «queixes o qualsevol informació rellevant», és a dir, si qualsevol part del conflicte havia dit: «Mira...» *(Veus de fons.)* D'acord, perfecte.

El president

Endavant, diputada.

Maria Sirvent Escrig

És per fer una correcció de la meva intervenció prèvia, perquè he fet referència al Banc Central Europeu, el BCE, i en realitat hauria d'haver fet referència al BEI; m'he equivocat, perquè consti en acta.

I, en segon lloc, vostès van estar parlant amb la Cristina i l'Evelio, de la Plataforma en Defensa de les Terres del Sénia, i m'agradaria que..., si podeu explicar una mica com va veure que ells feien la feina, quin nivell d'informació tenien, com s'havien organitzat per aconseguir aquesta informació, i si de totes les persones que vau entrevistar en aquest programa vau veure que..., si en algunes d'elles els vau trobar interessos més enllà de l'interès públic.

És a dir, creieu que ells tenien interessos més enllà –tots els polítics, eh?– de defensar els interessos de la ciutadania, quan els vau entrevistar? És a dir, per les preguntes, les respostes, el to de l'entrevista... I com vau veure que treballava aquesta plataforma i a quins interessos responia aquesta plataforma, que va ser tan menyspurgada per determinats càrrecs polítics durant tot el temps del seu treball profund en el municipi.

El president

Endavant, endavant.

Bibiana Guarch

Hi havia una altra companya que era més l'encarregada de treballar aquests temes amb els veïns, però, bé, com forma part de l'equip, responc, també. Pel que ens comentava ella, l'Evelio i la Cristina..., per nosaltres era important que ells poguessin participar en el programa per explicar com s'havia viscut des d'Alcanar, des del punt on hi havien hagut els terratrèmols. Per nosaltres eren els nostres ulls del que va passar en aquell moment, en un moment puntual, durant uns mesos.

Desconec si hi havia alguns interessos al darrere. A nosaltres ens va semblar que treballaven de manera honesta, que el que feien era transmetre el que vivia el seu poble, i ens servia per a això, per explicar concretament el que havia passat durant aquests mesos. I això es va concretar en l'entrevista, va ser això, com ho havien viscut ells.

(Maria Sirvent Escrig demana per parlar.)

El president

Digui, diputada.

Maria Sirvent Escrig

Com a aclariment, eh?, que no m'agradaria que quedés..., que sembla que jo estic preguntant si ells tenien uns interessos més enllà de defensar l'interès públic. Em refereixo a que les altres persones a les que va poder entrevistar, per exemple, quan ens heu comentat que els exministres d'Indústria, no?, us van dir que hi havia una exigència per part dels prestadors de que hi hagués aquesta clàusula de recuperació de la inversió, ja fos per dol o per negligència..., i, per tant, d'aquestes converses que va tenir amb ells, penseu que ells estaven protegint l'interès públic?

Jordi Évole Requena

Jo sobre aquesta pregunta em remeto..., crec que va ser un comentari de l'Evelio. Clar, l'Evelio anava a les reunions. Clar, el que està vostè preguntant és difícil de saber, si no estaves tu allà mentre es feia aquesta negociació, quan els veïns, organitzats, anaven als ministeris –en aquest cas, al Ministeri d'Indústria– a parlar amb els ministres.

Clar, si tu ets un veí i quan arribes al ministeri pràcticament amb qui despatxes és amb el senyor de l'empresa que farà el projecte, ja diu molt de la implicació que tenia l'Administració o de quina part estava l'Administració, però això és una especulació. Nosaltres no estàvem allà, ens fiem totalment del que ens van dir els veïns, perquè ells sí que ho van patir, i ells sobretot van haver-hi de fer... Nosaltres al cap i a la fi som periodistes i tenim l'obligació de llegir tots aquests documents, però ells, com a ciutadans i com a persones..., no tenien ni idea del que els queia a sobre, i de cop i volta es van trobar amb totxos així de fulls i s'ho van «empollar» tant com van poder, i realment quan parlaves amb ells hi havia un coneixement del que es va fer allà i com es va fer, fins i tot amb referències a que hi havia parts copiades d'altres projectes de les mateixes característiques a Anglaterra. És a dir, la feina que van fer els veïns jo crec que va ser fonamental perquè això s'aturés.

El president

Alguna coseta més? (*Pausa.*) Doncs moltíssimes gràcies.

Jordi Évole Requena

A vostès.

El president

Donariem per acabada aquesta primera tongada, i llavors ja començaríem amb els testimonis. Moltíssimes gràcies per haver vingut.

Jordi Évole Requena

A vosaltres.

El president

I aprofito per preguntar als portaveus dels grups parlamentaris si poden venir dos minuts per comentar un parell de cosetes.

«Merci.»

La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i es reprèn a les quatre i un minut.

El president

Bé, doncs tornem-hi. Comencem aquesta segona tongada, en aquest cas ja amb els testimonis, després de tancar tota la ronda dels experts.

Compareixença de Jordi Aurich Taberner, ex-director general de Protecció Civil, en qualitat de testimoni

365-00104/12

En aquest cas, ara tenim el Jordi Aurich, que va ser director general de Protecció Civil. Això serà una mica diferent a abans, però serà molt similar. Té deu minuts per exposar tot el que vostè consideri pertinent, llavors obriríem una ronda de preguntes per part dels grups parlamentaris –ho faríem tots de cop–, i després, doncs, si convé, una altra ronda. Per tant, endavant, i gràcies per estar aquí.

Jordi Aurich Taberner (ex-director general de Protecció Civil)

A vosaltres. A veure, la convocatòria de la comissió era per informar sobre..., ser testimoni del que havia tingut coneixement, i, per tant, doncs, a efectes d'obtenir informació de l'actuació del Govern, i en concret del departament i de la unitat que estava sota la meua responsabilitat, que era la protecció civil.

Fent un repàs cronològic, des del 8 de setembre, doncs, s'inicia una seqüència de terratrèmols amb hipocentre al sud del Delta de l'Ebre, davant de la costa de Castelló i de Tarragona, com bé sabeu, si bé del 8 al 13 de setembre aquests sismes tenien una magnitud molt baixa; «molt baixa» vol dir inferior a 2, eh? Per tant, doncs, de moment, fins a aquestes dates no hi ha cap més activitat per part de la direcció general.

El 13 de l'IX hi ha un sisme de més de 2,5 a l'escala de Richter, en concret 2,8, i això el que provoca és una activació d'un protocol operatiu, no de cap pla d'emergència, sinó d'un protocol operatiu, que el que fa és comprovar i traslladar informació en l'àmbit de la protecció civil i els cossos operatius.

El 24 de setembre, la matinada del 24 al 25, tenim un sisme de magnitud superior a 3, en concret 3,6, i la diferència respecte als altres és que d'aquest sisme es té constància de la percepció a Sant Carles de la Ràpita.

A partir del 29 de setembre els sismes superiors a 3 s'incrementen, i en concret el 2 d'octubre s'enregistra un sisme de 4,1 que es va percebre àmpliament, eh? Això què vol dir? Doncs que va generar cent vint-i-nou trucades al telèfon d'emergències 112.

Què provoca, això? Provoca que el dia 30 de setembre del 2013 es convoca una reunió al Centre d'Emergències Nacional de Catalunya, al Cencat, en la qual, doncs, hi ha la presència dels cossos operatius i també d'un representant de la delegació del Govern de l'Estat, en concret el cap d'àrea de Protecció Civil de la delegació del Govern de l'Estat a Catalunya, el qual ens indica que l'activitat està completament aturada des del 26 de setembre per ordre ministerial i que el dia 16 havien deixat d'injectar gas.

Llavors, això provoca que l'1 d'octubre, per part del conseller Espadaler, d'Interior, s'envia una carta a Escal UGS per demanar informació sobre la suspensió de l'activitat que ens havia referit el responsable de Protecció Civil de la delegació del Govern a Catalunya. No ens en consta resposta.

Llavors, davant de la continuació dels sismes, el 3 d'octubre s'activa el Sismicat en alerta després d'una reunió que es va produir a Alcanar amb alcaldes, consellers comarcals, delegat de la Generalitat, el director general –jo mateix– i membres de l'Institut Geològic i Cartogràfic de Catalunya, eh? En aquesta activació en alerta..., no es donaven els supòsits segons el Pla d'emergències de Catalunya perquè es donés aquesta activació en alerta, però es va fer aquesta alerta preventiva, eh?

Faig un parèntesi. El 2013 s'acabava el termini de revisió del Sismicat, que es va produir el 14 –l'abril, crec recordar, del 14–, en el qual ja es van introduir aquells supòsits d'activació d'alerta per a casos de percepcions, àmplies percepcions o induccions; per tant, també, sempre s'aprèn i s'introdueixen, doncs, modificacions per tal de millorar els plans.

En tot cas, es va activar per dotar de cobertura jurídica al director del pla, en aquest cas, el conseller, per tal de que es produís i es reunís un comitè tècnic, al qual hi havia totes les parts implicades, tots els operadors jurídics i també, sobretot, donant una especial importància al món municipal i del territori –penseu que totes les reunions del comitè tècnic es van realitzar en el territori. També, evidentment, per donar informació i dotar d'informació la població. També perquè es possessin en alerta els cossos operatius, es comprovés la logística disposada o disponible en aquells moments i, doncs, es possessin també les emissores Rescat i tota l'operativa de coordinació en alerta.

Seguint amb la cronologia, el 4 d'octubre es tramet per part del conseller una carta a Escal UGS, al president, al seu president, ara ja com a director d'un pla degudament activat, i, per tant, com a màxima autoritat de Protecció Civil a Catalunya. En aquesta carta..., de fet, és un requeriment, un requeriment que, com a autoritat competent en protecció civil, li exigeix la informació de causes, estudis, riscos, informes i altres, amb relació a la injecció de gas; es demanen, doncs, els plans d'actuació diaris a partir de l'1 de setembre; el registre de mesures de pressió a partir de l'1 de setembre, i la remissió de dades existents al Centre d'Emergències de Catalunya, Cencat, eh?

El mateix dia es va enviar també una carta al ministre d'Indústria per sol·licitar informació sobre causes, estudis i altres que tingués en la seva possessió el ministeri. I, evidentment, en ambdós casos, doncs, es feia constar la depuració de responsabilitats en el supòsit de que no es procedís a l'enviament de la informació requerida.

No coneixem, doncs, que s'hagués enviat la informació, més enllà que el Congrés ens remetés l'informe del Ministerio de Fomento crec que va ser el mes d'abril del 2014, eh?, que és l'informe d'activitat sísmica del Ministerio de Fomento que ens va arribar via Congrés dels Diputats.

El 8 d'octubre té lloc la reunió del primer comitè tècnic, que es va dur a terme a la seu de la delegació del Govern de la Generalitat a Tortosa. En aquesta primera reunió es va informar de les operatives, i també, doncs, evidentment, en cada reunió del comitè tècnic es feia una avaluació tècnica, eh?, per part no dels responsables de Protecció Civil, sinó dels responsables de l'Institut Geològic de Catalunya, els quals formen part també d'aquest Comitè Tècnic del Sismicat, i es va acordar mantenir una sèrie de conclusions.

Les conclusions del dia 8 són mantenir activitat al Sismicat, evidentment, doncs, amb la participació i acceptació del territori de tots els integrants del comitè tècnic; la incorporació de l'Administració general de l'Estat a les reunions del comitè tècnic –cal dir que a la primera no hi va ser; hi va ser a aquella del 30 de setembre, però a la d'activació, el 3 d'octubre, no hi havia cap representant de l'Estat, i es va requerir la presència del representant de l'Estat. Es va trametre l'informe del Consell Superior de Geologia als membres del consell tècnic i autoritats locals, i, a més a més, es va donar la possibilitat d'incorporar membres de l'empresa concessionària també al comitè tècnic, eh? –evidentment, no en vam obtenir resposta–, a part de tota l'operativa, informació a ciutadania, a municipis, activació de plans d'actuació municipal, etcètera, doncs, que es va fer una gran tasca per part dels tècnics de Protecció Civil, voluntaris de Protecció Civil i altres operatius del territori.

El 15 d'octubre es produeix la segona reunió del comitè tècnic; aquí sí que hi ha la incorporació del subdelegat de l'Estat de Tarragona. Es van explicar, doncs, tots els requeriments de dades i informacions que s'havien fet fins llavors, totes les operatives, etcètera. A nivell de sismologia semblava que la sèrie minvava, però no era indicatiu de poder desactivar el Sismicat, i es va acordar mantenir activat el Sismicat. Es van continuar les mesures preventives i es van demanar al subdelegat de l'Estat les dades que ja havien estat reclamades a l'empresa i al ministeri. I a la propera reunió..., perdó, entremig tenim una petició del síndic, que havia obert una actuació

d'ofici, i se li van trametre, com no podia ser d'una altra manera, les actuacions dutes a terme fins aleshores.

El 30 d'octubre té lloc l'últim comitè tècnic a Tortosa. Les conclusions venen a constatar que els sismes, doncs, ja havien desaparegut. En concret, si no ho recordo malament, al final, l'últim era..., des del 29 d'octubre no s'havia registrat cap sisme de cap magnitud. Per tant, la conclusió d'aquest darrer comitè tècnic va ser la desactivació d'alerta del pla Sismicat, donar per finalitzat el procediment operatiu de protecció civil, mantenir les tasques tècniques de prevenció fins a completar-les –s'havia fet un programa de prevenció, d'informació i de sensibilització a la població; això, doncs, es va seguir fent i va ser una gran oportunitat també per poder donar a conèixer i sensibilitzar en major grau, doncs, a tota la població–, i es va acordar que els membres del comitè tècnic, davant qualsevol novetat important o, especialment, davant la represa de sismicitat, es tornarien a reunir, eh? Però, de moment, fins avui no ha ocorregut, eh?

Altres accions tècniques: per exemple, doncs, davant de possibles esquerdes o desperfectes en infraestructures..., no s'havien pogut relacionar directament amb els sismes –aquelles que s'havien denunciat per algun ciutadà–; el que havíem comentat de la informació a la població, que consistia bàsicament en mesures bàsiques d'autoprotecció, i finalment, doncs..., fins al 4 de novembre, que es genera un informe intern de postdesactivació, el qual constata, com ja s'havia efectuat, que des del 29 fins a la data no hi havia hagut cap mena de sisme. I l'últim episodi, doncs, és aquest, de l'abril del 2014, que per part del Congrés dels Diputats se'ns tramet l'informe del Ministerio de Fomento.

I fins aquí, doncs, l'activació i informe de les tasques que s'havien realitzat des de la Direcció General de Protecció Civil, eh? I, per tant, a partir d'aquí, qualsevol dubte que tinguin vostès..., a la seva disposició.

El president

Moltes gràcies, senyor Aurich. Per tant, començaríem el torn amb el diputat Domínguez.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Buenas tardes, y gracias por la cronología, porque es más fácil entender cómo se trabajó en el momento. Primero, valorar positivamente el trabajo de Protección Civil, que muchas veces no está reconocido, y me gustaría dejarlo claro.

Por una parte, veo que hay dos partes en el trabajo que tuvo Protección Civil en este periodo, que son la obtención de la información y la gestión de la posible alarma social. Entonces, mi pregunta va sobre todo..., seguro que lo ha dicho, pero como también es mucha información de golpe, si me lo puede entresacar de lo... La activación del protocolo, de todos los protocolos que se fueron activando, ¿fue correcta? Ha dicho en algún momento que se activó la alerta y que no se daban las condiciones, que se activó de manera preventiva. ¿Fue correcto hacer esto? Luego, *a posteriori*, ¿se valora como correcto o puede ser que aumentara la alarma ciudadana por el hecho de activar sin llegar a los..., o sencillamente es que se han mejorado los protocolos a partir de esta decisión?

Por otra parte, en otras sesiones de esta comisión, el Observatori de l'Ebre registró actividad sísmica, y yo no sé si estas lecturas directas del Observatori de l'Ebre fueron las que activaron la alarma de Protección Civil o hay otro circuito hasta que llega a Protección Civil, para saber si en algún momento, desde que se detecta alguna información hasta que se transmite y se activa un protocolo o una activación de cualquier..., si ha habido algún tipo de retraso o se podría haber hecho más rápido o si se funcionó perfectamente.

Y la última pregunta es: si hubiéramos tenido más información después de la actividad sísmica superior a 4, que es la que alarmó más –quiero pensar–, ¿se podría haber tranquilizado más rápidamente a la población? ¿O la falta de información hizo

que durara más en el tiempo la sensación de inseguridad de la población? Esto ya como valoración de lo que vosotros habéis trabajado, ¿eh?

Gracias.

El president

Gràcies, diputat. Ara seria el torn del diputat Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Dues preguntes. Una: m'ha semblat que no s'havia complert la sol·licitud feta per vostès; en tot cas, confirmar-ho, eh? Si no ho entès malament, van demanar el registre de les mesures de pressió, en els moments dels episodis, i m'ha semblat entendre que aquest registre no es va enviar. Voldria conèixer si es va explicar per què no es va enviar.

Dos: si van sol·licitar a l'empresa concessionària les ordres d'injecció del gas matalàs, i, si es va fer, quina resposta hi ha hagut. I, si va ser negativa, també quina resposta van donar, si és que es van demanar les ordres d'injecció, eh?

El president

Gràcies, diputat. Diputat Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies. Jo, de fet, reiterar les preguntes que li ha fet el diputat del Grup Socialista. Es va iniciar l'alerta sísmica de forma preventiva –ho ha dit vostè–, no es complien els requisits... Creu vostè que va ser una decisió encertada? L'element puntual, perquè és cert que hi intervenen elements d'alarmisme social, però jo crec que no només d'això, sinó també l'estar assistint a l'inici d'una activitat sísmica com a mínim anòmala, i crec que aquí el criteri de precaució i de prevenció també forma part dels principis troncats de l'activitat, bé, que té a veure amb el medi ambient i que té a veure amb els riscos associats al medi ambient.

Vau tenir algun problema a l'hora de desplegar el Sismicat? I jo aquí em referiria també als problemes d'informació que deia el diputat Terrades, però també a altres tipus de problemes: logístics, de relació amb les administracions públiques, etcètera.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Diputada Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Sí; moltes gràcies per l'explicació. I a mi m'agradaria centrar-me, més enllà dels danys físics que s'haguessin pogut produir amb relació a aquests sismes, en si vostès van poder veure que hi havien danys morals; és a dir, si va haver-hi una pertorbació profunda de l'equilibri emocional de la ciutadania a conseqüència d'aquests sismes continuats que s'estaven produint i que, a més a més, estaven estretament relacionats, no?, hi havia un nexa causal entre els sismes i la injecció de gas.

Suposo que..., aquí han vingut representants de l'Institut Geològic, i vostès també es van reunir amb ells allà mateix, en el territori, i ells ja ens expressaven que inclús els havien advertit prèviament de que això es podria produir, que hi havia un nexa causal directe entre la injecció i els terratrèmols, igual que ho ha dit Joan Giné o altres experts. I, per tant, si el que va haver-hi és un dol per part de l'empresa adjudicatària, en aquest cas Escal, de seguir fent injeccions de gas malgrat que sabien que aquestes podien produir sismes que comportaven, si més no, com a mínim uns danys morals cap a la ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn de la diputada Fornós.

Irene Fornós Curto

Sí; gràcies. Bé, jo..., un parell de coses. Una cosa que no m'ha quedat clara quan ha parlat de les reunions que es van fer del comitè tècnic. Ha comentat que al principi no hi havia ningú per part del Govern espanyol, que després sí que s'hi van sumar. Era si mos podria concretar per quin motiu a les primeres reunions no hi havia ningú, i si va haver-hi algú per part de l'empresa.

I, després, una altra pregunta que jo també li voldria fer, i així ja aprofitem este altaveu que tenim per reivindicar una mica, no? La gent que som de l'Ebre, quan va haver-hi estos sismes..., evidentment, los que som una mica més de l'interior no els vam notar tant com segurament la gent de primera línia de mar, de la Ràpita o de les Cases d'Alcanar, però allí, a part de tenir el Castor, també tenim les centrals nuclears. I la pregunta que jo li volia fer és si a través del Consejo de Seguridad Nuclear va haver-hi també alguna comunicació i si es va arribar a produir alguna alarma que pogués anar més enllà, no? Tot i que després vam veure que no havien sigut tan forts, tampoc no sabíem –i era una preocupació que teníem, no?– què més podria passar o quin altre tipus de sisme podria haver-hi en les hores futures o els dies futurs.

El president

Gràcies, diputada. Diputat Clara.

Narcís Clara Lloret

Gràcies, president. Senyor Aurich, molt benvingut al Parlament, i moltes gràcies per la seva compareixença. Bé, la primera pregunta que li volia fer vostè ja l'ha contestada i, a més, de manera exhaustiva, crec jo, satisfactòria i completa, atès que li volia demanar que ens fes una cronologia de tot el procés des del seu punt de vista, com a director general de Protecció Civil en aquell moment, i, bé, això ja ho ha fet.

Algunes altres preguntes ja han estat formulades també pels meus companys diputats. I potser em resta una darrera qüestió, que certament és més tècnica, i, per tant, lògicament, com a mínim jo, doncs, soc desconexedor total del tema. Crec que és el primer episodi de terratrèmols induïts que hi ha hagut a Catalunya, i, per tant, no sé si el pla Sismicat els tenia en compte o no, i si això té sentit, és a dir, si era possible distingir entre un terratrèmol que fos per motius naturals i un d'induït, perquè, bé, si no fos possible, òbviament no tindria lloc aquesta pregunta de dir si ho tenien en compte o ho deixaven de tenir en compte.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Doncs ara seria el seu torn, senyor Aurich.

Jordi Aurich Taberner

A veure, amb relació a l'obtenció d'informació i la gestió de l'alarma, evidentment, l'activació –i això també ja enllaça amb algunes altres preguntes– de tot pla de protecció civil..., és a dir, tenim un marc, que és la Llei de protecció de Catalunya, en el qual, doncs, hi ha un pla de protecció civil de Catalunya en general, en genèric, que és el Procicat, i d'aquest pla general de protecció civil de Catalunya en pengen plans especials per riscos concrets, no?, el Neucat, l'Infocat, que no deixen de ser..., pla especial per risc d'incendi, pla especial contra les nevades, etcètera.

En aquest cas del pla especial d'emergències per sismes..., tots aquests plans preveuen una activació, un cert marge de discrecionalitat del director del pla, de la màxima autoritat de Protecció Civil de Catalunya, per tal d'activar-lo, eh? Evidentment, hi ha unes dades objectives, hi ha unes dades d'activació objectives. Aquestes dades objectives, doncs, són les que emmarquen les activacions i les diferents fases de prealtes, alertes, emergències 1 i 2. Hem de tenir en compte que l'activació d'un pla no es produeix si no és a partir de l'alerta. La prealerta no deixa de ser una fase d'avís, de previsió, però no d'activació.

El fet de que s'activi un pla genera unes conseqüències jurídiques, que són les que preveu la Llei de protecció civil de Catalunya. Quines conseqüències jurídiques produeix? Doncs produeix les conseqüències de que les ordres dictades per la màxima autoritat de Protecció Civil s'han de complir, i, si no, hi han unes responsabilitats i unes sancions, eh? Evidentment, aquestes informacions que nosaltres vam demanar tant a Escal UGS com al *ministerio* no es van produir, i nosaltres ho vam traslladar a l'assessoria jurídica del departament per tal de que procedissin a les accions que consideressin oportunes.

Per exemple, en concret, em demanava quina informació havíem demanat a l'empresa. En concret, l'havíem requerit per tal de que aportessin el pla d'actuació diari de cada activitat realitzada, diferenciant les activitats d'injecció, extracció, manteniment i proves d'estanqueïtat, amb referència a horari d'inici i final de les accions a partir del setembre –per tant, érem bastant concrets. A més, el registre continu dels diferents punts de mesures de les pressions; en absència de les dades relatives al citat registre, les sèries de valors mesurats, en qualsevol dels dos casos amb indicació horària detallada a partir de l'1 de setembre; informe sobre la detecció de pèrdues en dipòsit i proves associades amb indicació dels volums de pèrdua estimats a partir del setembre; actualització diària dels paràmetres citats en els apartats anteriors, que ha de ser remesa al Cecat.

Per tant, es va ser bastant precís. Per què? Perquè, evidentment, en tota l'activació del pla i tot el pla, com he dit abans, protecció civil no deixa de ser un engranatge, perquè al voltant, doncs, el que fa és passar la pilota i anar recollint, no?, i distribuint. En aquest cas, en l'àmbit dels sismes, un actor molt important és l'Institut Geogràfic i Cartogràfic de Catalunya, amb el qual evidentment des del primer moment ens hi posàvem en contacte.

I quan ja tenim establert un protocol d'actuació –i aquí responc una altra de les preguntes que m'havíeu formulat– en el sentit de..., l'activitat sísmica s'enregistra amb el que s'anomena «estacions de la xarxa sísmica» de l'Institut Geològic de Catalunya, eh?, i també en concordança amb l'Instituto Geográfico Nacional. Ambdues xarxes interaccionen i aquestes sempre donen..., qualsevol avís, per mínim que sigui, arriba al Cecat, eh? Per tant, en l'àmbit operatiu, aquestes són situacions molt estrictes. Per tant, nosaltres no rebem les dades de l'Observatori de l'Ebre; nosaltres rebem les dades d'aquesta xarxa sísmica que es conforma per l'Institut Geològic de Catalunya i de l'Institut Geogràfic Nacional. Són les dades oficials que a nosaltres ens traslladen com a centre d'emergències de Catalunya per tal, doncs, d'avaluar i proposar les activacions que es duguin a terme.

Quina proposta es duu a terme? Evidentment, amb la relació de cronologia..., en el moment que es produeix un sisme i hi ha una percepció de cent vint-i-nou trucades al 112, això genera una alarma, i aquesta alarma s'ha de canalitzar. Quina és la canalització? Doncs en una primera reunió informal del Cecat amb els cossos operatius i amb el responsable de Protecció Civil de l'Estat a Catalunya, nosaltres traslladem aquesta situació al responsable de l'Estat i ell ens comunica que aquesta activitat d'injecció ha finalitzat, eh? I, per tant, per nosaltres, clar, no deixa de ser una manifestació d'una part. Per comprovar la veracitat d'aquesta afirmació, nosaltres automàticament enviem una carta i un requeriment a Escal UGS per tal de que ens traslladin la informació que els consta.

Més informació és més tranquil·litat? Evident –evident. Quan s'activa un pla, genera uns operatius, i, sobretot, genera una fase operativa, però una fase de sensibilització a la població i d'informació. Penseu que quan s'activen aquests tipus de plans no només s'activa un equip boníssim de comunicació, que està vint-i-quatre hores al Cecat. Aquest equip, doncs, genera tuits, Facebooks, SMSs a tots els responsables de protecció civil municipals, que són els responsables a cada municipi de la protecció civil en el seu àmbit territorial, i, per tant, això genera un coneixement ampli per a tothom. Perquè, com més coneixement hi ha de la situació, més possibilitats hi

ha de que, si hi ha qualsevol problema, hi hagi un trasllat i un retorn cap al centre d'operació per tal de cercar la solució que sigui més adient.

L'alerta, doncs, va determinar aquesta major informació, i sí, jo entenc que va generar una major tranquil·litat, perquè la població..., penseu que es va fer també una tasca a moltes escoles, eh?, i centres docents que fins aleshores no tenien coneixements de l'àmbit de sismes i de com actuar davant d'un sisme. I amb tranquil·litat, i evidentment sense alarma, se'ls va explicar com actuar en aquests casos. I es va fer un tríptic, que ja teníem preparat, i crec que la valoració va ser positiva.

En tota actuació de protecció civil sempre es busca la millora. Sí que vam activar l'alerta a través d'un mitjà no habitual, com és aquesta discrecionalitat que preveu el pla especial corresponent d'emergències, que sempre preveu un afegitó després del protocol d'activació en el qual, doncs, hi ha una situació discrecional, més enllà de l'objectiva, però, evidentment, han de primar les situacions objectives d'activacions del pla, perquè, si no, serien una eina poc útil.

I llavors, en base a aquesta experiència que vam copsar de la situació i de l'episodi de sismes, el que vam fer, i crec que va ser el mateix mes d'octubre..., el mateix mes d'octubre es va encarregar a la Subdirecció General Operativa una modificació, i aquí hi ha, doncs, l'anàlisi de la sèrie sísmica fins a l'octubre, el 28 d'octubre, en què es proposa una sèrie d'esmenes a l'operativa del pla. I aquestes esmenes es van introduir amb acord del consell de govern de crec recordar que era l'abril del 2014.

Es va revisar el pla especial i això va generar una revisió. Perquè també penseu que es va fer una tasca de revisió dels plans bastant important que fins aleshores no s'havia dut a terme, és a dir, els plans simplement es deixaven operatius, s'actualitzaven, però no es revisaven d'acord amb la normativa. És a dir, una revisió vol dir un acord de govern, no vol dir passar-ho per la Comissió de Protecció Civil de Catalunya i passar la informació als seus membres; vol dir una publicació, una aprovació per part del Govern, per tant, un acte administratiu eficaç, vàlid i executiu, i publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*. I això es va produir, si no ho recordo malament, el mes d'abril del 2014.

Què més? Danys morals, no li sabia dir, almenys en l'àmbit de la Direcció General de Protecció Civil i dels operatius al territori i de les diferents reunions que s'anaven realitzant al territori. Penseu que jo i el meu equip anàvem baixant cada setmana o cada dos dies a Terres de l'Ebre, doncs, a reunir-nos amb la gent, i evidentment amb comunicació contínua, i no vaig percebre..., almenys a nivell personal no se'm van traslladar, aquests danys morals.

Pel que fa a la inducció, evidentment a cada reunió del comitè tècnic teníem una anàlisi tècnica de l'Institut Geològic de Catalunya. En concret, el tècnic que hi assistia assíduament era el Xavier Goula, i el doctor Goula el que ens referia era aquesta situació, que s'anava analitzant, com fins al final de la injecció hi havia un determinat procés, i llavors hi havia un altre procés que també era la conseqüència del primer. I això, doncs, a nivell tècnic..., se'ns feia una explicació a tots els presents, que llavors posàvem en comú i es decidia de comú acord amb tots els agents operatius i del territori, eh?

I què més? Sí, l'àmbit nuclear. Sí que es va plantejar –me'n recordo– en una de les reunions del comitè tècnic si podia afectar alguna central, i òbviament també tenim una estreta relació amb l'àmbit nuclear i no hi havia cap mena de risc. Almenys amb el nivell de sismes i amb l'amplitud que tenien no vam patir per aquesta via, eh? En tot cas, estàvem alerta, i l'alerta servia també per posar en una situació d'alerta tots els cossos operatius, no? Perquè, evidentment, les conseqüències no són d'informació..., no és només per a Protecció Civil, és a dir, això vol dir que Mossos, Bombers, SEM, etcètera, tots aquests cossos operatius el que fan és variar també la seva operativa, i, per tant, estan alerta. I s'incorpora personal al Cecat de forma contínua per tal de fer un seguiment al minut i vint-i-quatre hores, 365 dies l'any.

I, finalment, bé, això de –em sembla que ja ho he respost– la inducció, causes naturals, doncs... Era en Xavier Goula, a través de l'Institut Geològic, que ens anava indicant aquestes causes, i que, com bé sabeu, si ja han vingut i han comparegut suposo que ja us ho han sabut explicar àmpliament.

El president

Doncs moltes gràcies. Alguna ronda següent de preguntes?(*Pausa.*) Diputat, sí? No? (*Pausa.*) No? (*Veus de fons.*) D'acord.

Doncs, si de cas, deixem un minutet perquè el senyor Aurich ens pugui deixar. Moltíssimes gràcies per la seva assistència. I nosaltres, doncs, cridaríem el següent testimoni, que és el senyor Huguet. Gràcies per tot. «Merci.»

Aprofito també per dir als diferents grups parlamentaris –que això ens ho demanen des de l'equip tècnic del Parlament– que necessitaríem els contactes del senyor Juan Cotino Ferrer, exconseller de Medi Ambient, Aigua, Urbanisme i Habitatge del País Valencià, fins on sé jo no sé si està a presó o no està a presó, perquè està en diferents casos de corrupció –suposo que cadascú coneix el seu historial–, i no sé si ve proposat pel PP o algun altre grup, però bé, si algú té el seu contacte, ja sigui de la presó o del cas judicial que tingui obert, que ho tingui present. També del senyor Xavier Balada Ortega, alcalde de Vinaròs del 2003 al 2007; del senyor Jordi Romeu, alcalde de Vinaròs del 2007 al 2011, i del senyor Domènec Fontanet i Llätser, regidor de l'Ajuntament de Vinaròs. Per tant, demanaria que si algun dels grups té el contacte d'aquesta gent, que ens el facin arribar, d'acord? (*Pausa.*)

Compareixença de Josep Huguet i Biosca, exconseller d'Innovació, Universitats i Empresa, en qualitat de testimoni

365-00105/12

Per tant, si volen, continuem, ja que tenim aquí el senyor Huguet. Doncs seria el torn del senyor Huguet, que va ser conseller d'Innovació, Universitats i Empresa durant l'època que es va desenvolupar tot el tema que estem aquí investigant. Per tant, té deu minuts. Tot seu.

Josep Huguet i Biosca (exconseller d'Innovació, Universitats i Empresa)

Gràcies per la invitació. Home, d'entrada em va sorprendre una mica la demanda de la meua compareixença, atès que no tinc cap responsabilitat de gestió en cap àmbit directament involucrat amb el tema que avui es tracta aquí, i, en tot cas, sembla ser –després he hagut de fer pràcticament arqueologia política– que estem parlant d'unes declaracions que vaig fer l'any 2007 –si em sorprenen amb alguna altra cosa potser seré el primer sorprès, eh?–, en el moment en què encara estava en fase d'investigació, diguem-ne –el permís d'investigació acabava a finals del 2007.

I arran d'una visita meua a les Terres de l'Ebre per inaugurar un hotel, una mostra d'artesanía, la presentació d'incentius turístics per a empreses privades i la creació de l'Observatori de Turisme de l'Ebre..., s'està en una fase d'investigació, ho repeteixo, i se'm fa una pregunta sobre si la indústria prevista en aquells moments –fixeu-vos si estàvem encara en una fase prematura, encara no estava decidit ni tan sols si anava a Vinaròs, que es parlava d'Alcanar, estem parlant de les instal·lacions de terra industrials–..., si això era incompatible o compatible amb el turisme.

I en aquesta hipòtesi –ho repeteixo, la investigació no havia acabat– el Govern no tenia opinió, el Govern solidàriament no tenia opinió; per tant, faig una opinió a títol personal, perquè no hi ha cap opinió col·lectiva en aquells moments. El Govern al cap d'uns mesos ja va fer el que havia de fer, que és començar a presentar alegacions quan va tenir davant informes que qüestionaven no tant el tema industrial, sinó el tema de seguretat, que és una altra pel·lícula, eh?

I les meves declaracions van ser..., i una obvietat: les Terres de l'Ebre encara ara tenen un problema de monocultiu gravíssim, agricultura i l'esperança del turisme;

això fa una situació de desertificació demogràfica important. En el conjunt de Catalunya és el territori, juntament amb el Pirineu, amb unes greus tendències de futur. I el que vaig dir és que la indústria, la implantació industrial..., hi posava un condicional: si es fa bé, si es fa amb seny, ha de ser compatible amb l'activitat turística. Per tant, era una filosofada de tipus polític, eh?, però sense altra transcendència que això.

A partir d'aquí, en el marc de la Generalitat, competències en aquest camp, zero, perquè la seguretat..., com s'ha vist aquí, Direcció General de Defensa Civil depenia d'Interior, i ja van fer el que havien de fer quan tocava, quan va començar a sortir el problema; les anàlisis geofísiques es van fer *a posteriori*, les feia l'Institut de Geofísica, que depenia del Departament d'Obra Pública i Territori, i si acabem d'afegir encara l'element de subsol o d'energia, depenia clarament de la conselleria d'Economia, i si anéssim a mirar mediambientalment, doncs, Medi Ambient. Per tant, és que no em tocava per enlloc, la part executiva amb relació a aquest tema, en el cas ni en el supòsit que s'acabés havent d'implantar en el marc de la terra, territori català, d'interior o de mar.

No ho sé. En tot cas, vostès faran les preguntes que creguin oportunes, òbviament, perquè això és el seu dret. Jo el que..., quan em van demanar per preparar-me això, jo només he sabut trobar la meua relació amb aquest tema amb relació a unes declaracions que estan perfectament taxades en diversos diaris del lloc. Estan situades clarament a l'octubre del 2007, i es marca aquesta hipòtesi: *si* les coses es fan ben fetes, una instal·lació industrial de terra –em referia a la de terra– no hauria de ser incompatible amb el turisme. I posava com a exemple –no sempre pacífic, perquè és conflictiu– la convivència a Tarragona mateix –per tant, al costat de la Costa Daurada– de la gran indústria química, amb problemes, a vegades –aquests últims dies hi ha hagut problemes–, però que en principi, estratègicament, ha estat una convivència perfectament possible i bona, en principi, per a la zona, eh?

Penso que avui que està una part del turisme de masses en crisi, és a dir, està criticat, i en part segurament amb bona raó, perquè crea llocs de treball temporers, mal pagats, doncs, l'única possibilitat de compensar aquest model de creixement és amb indústria –amb indústria. I la indústria necessita espai i necessita polígons, no? Per tant, el que s'ha de fer és fer-ho bé –fer-ho bé–, però en principi ha de ser compatible.

I això és el que vaig dir allà i ho tornaria a repetir, però deia «si es fa bé». Clar, en el moment en què surten els informes *a posteriori* de que aquí hi ha un problema de seguretat, la Generalitat, de la que jo en soc partícip, i, per tant, en soc solidari, del Govern, en aquell cas, encapçalat pel president Montilla..., doncs, jo em solidaritzo amb l'acció de govern que van fer, però no tinc cap competència directa, només solidària, en les accions que es van emprendre a partir del final..., ja devia ser el 2008, quan va començar a emprendre actuacions, la Generalitat, en aquest cas.

No tinc res més a dir. Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Hugué. Per tant, diputat Domínguez...

Francisco Javier Domínguez Serrano

Bueno, buenas tardes. Le quería agradecer su comparecencia, pero ahora se la agradezco todavía más, porque yo quería preguntarle por una valoración sobre, como responsable político, aquella época, y después de lo que acaba de decir, pues, estoy muy sorprendido de cómo es que se le ha convocado a usted.

Y, bueno, pues con el afán de conseguir información supongo que se habrá colado el nombre, no lo sé, ya es una valoración que se me escapa. Pero de todas maneras suscribo lo que acaba de decir, de compatibilizar el desarrollo industrial con el turístico y con mil cosas más si se hace bien, o sea que por mi parte no le haré ninguna pregunta.

Gracias.

El president

Gràcies, diputat. Diputat Terrades, el seu torn.

Jordi Terrades i Santacreu

Sí; un parell de preguntes. El senyor Huguet ja ho ha dit, va ser conseller d'Empresa en el Govern del president Montilla de l'any 2006 a l'any 2010. Llavors, jo el que voldria saber és si el Govern del que vostè formava part va ser coneixedor d'algun tipus de possibles problemes, i, des d'aquest punt de vista, quines actuacions van tenir, i si col·legiadament aquests problemes es van tractar i es van debatre en el Consell Executiu o en el Consell de Govern d'aleshores, o si va ser cada una de les conselleries les que van adoptar mesures d'allegacions en el projecte o si les allegacions es van prendre col·lectivament en el Consell de Govern d'aleshores, del Govern de la Generalitat de Catalunya.

El president

Gràcies, diputat. Diputat Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltíssimes gràcies. És la sortida més defensiva que he vist en totes les compareixences. Crec que no calia. Crec que vostè està aquí citat no tant perquè algú pensés que vostè té una implicació directa en el projecte, sinó perquè com a exconseller podia aportar coses en aquesta comissió que anessin més enllà d'una declaració que va fer vostè, i que pot ser més afortunada o més desafortunada, però que no crec que sigui la *madre* del corder. I crec que ha fet vostè, en tot cas, una sortida defensiva que m'ha sorprès, bàsicament per dir: «Bé, vaig fer aquella declaració, però la vaig fer també dient que s'havia de fer tot bé», que crec que també, com a conseller, només faltaria, però, en tot cas, no és el que està en qüestió en aquest projecte, i exculpant competències, o sigui, dient: «Jo no tenia competències en tot això i no sé molt bé què faig aquí.» I jo crec que, en canvi, poder comptar amb un exconseller avui aquí és una cosa que ens va bé a tots a la comissió i que ens permet reflexionar sobre coses.

Jo la primera pregunta que li faria és si des de la seva conselleria, amb vostè de conseller, hi va haver una relació amb l'Estat sobre el projecte Castor; si vostè va assistir a reunions i va poder exposar a l'Estat la inconveniència de que es desenvolupés el projecte Castor, o la conveniència, o, en tot cas, aquest «en tot cas, que es faci bé», fruit dels primers informes que van sortir; si vostès, com a govern, van tenir alguna relació amb això, amb l'Estat, fos positiva, no fos positiva, etcètera –això, valori-ho vostè.

I, després, si vostè té constància de que la delimitació costanera del projecte Castor, i que acabés exclouent precisament Catalunya del projecte Castor geogràficament, té a veure amb aquesta relació, si té a veure amb alguna..., bé, amb que no hi hagués acord en aquest projecte o té a veure amb alguna cosa més.

Després, la seva experiència com a conseller: amb l'experiència que vostè té com a conseller, quina valoració fa del projecte d'adjudicació i del projecte Castor en si. Crec que, també, tenir una persona que ha assumit responsabilitats de govern permet fer valoracions..., bé, en tot cas, amb més coneixement de causa.

I jo crec que aquí ja estaria. Com vau viure vosaltres, des de la Generalitat de Catalunya, el desenvolupament d'aquest projecte en les formes en què es va fer.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Diputada, el seu torn.

Maria Sirvent Escrig

Moltes gràcies. Bé, moltes gràcies per haver comparegut a la comissió i per la seva explicació. A nosaltres ens agradaria fer-li una sèrie de preguntes. En primer lloc, si vostè va dir al que era alcalde en aquell moment d'Alcanar, Alfons Montserrat,

i a Lluís Salvadó, avui present en aquesta comissió, que el projecte Castor era un projecte estratègic; si vostè va fer aquesta afirmació.

L'altra és si vostè va recriminar a càrrecs territorials del partit, és a dir, d'Esquerra Republicana, i a vocals d'Esquerra Republicana, que no donessin suport al projecte Castor.

Després, també li volíem preguntar si va mantenir vostè una reunió amb Lluís Salvadó i Alfons Montserrat a Alcanar. Si vostè en algun moment va dir o va fer l'afirmació de: «La plataforma del “no” no porta enlloc, hem d'aprendre a dir que no.»

I si vostè..., diu que no era incompatible si les coses s'haguessin fet bé. Aquest contracte o aquesta licitació neix amb una clàusula concreta, que és una clàusula de retorn de la inversió, hi hagi negligència i dol per part de la concessionària o no, és a dir que l'adjudicatària recuperarà la inversió –i els prestadors– sí o sí, es faci com es faci aquest projecte. Nosaltres entenem que, per tant, el projecte ja no neix bé, no comença bé, i, de fet, la Plataforma en Defensa de les Terres del Sénia, la plataforma del no, ja des d'un bon inici diu que les coses no s'estan fent bé, i els ho expressa, no?, els ho expressa tant a vostè i al senyor Lluís Salvadó com a l'alcalde en aquell moment d'Alcanar, que estava donant suport a aquesta plataforma. A vostè quina consideració li mereix, aquesta Plataforma en Defensa de les Terres del Sénia?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. El diputat del... (*Maria Sirvent Escrig demana per parlar.*) Sí.

Maria Sirvent Escrig

Disculpi, que avui en Lluís Salvadó no hi és i he dit que hi era, però no hi és. Però és normalment portaveu d'aquesta comissió. Disculpi, president.

El president

Que consti en acta i consti als ulls de tots plegats que no hi és, el diputat Lluís Salvadó. Diputada Fornós, el seu torn.

Irene Fornós Curto

Sí. Bé, jo en tot cas també anava a fer este matís, més que res perquè després a la transcripció, no?..., que no quedés conforme a que Lluís Salvadó estava present, que no és així.

Jo, només un parell de matisos, simplement una cosa, per aclariments –potser no ho he entès bé jo. Només un aclariment d'una cosa que ha comentat ara la Maria, la diputada de la CUP, sobre si l'alcalde d'Alcanar estava a favor, has dit, de la plataforma, o és que m'he embolicat.

Maria Sirvent Escrig

He dit que ell donava suport a la Plataforma en Defensa de les Terres del Sénia.

Irene Fornós Curto

Bé, en tot cas, no seré jo qui ho contradiga, però crec que l'altre dia, quan... Ah, a la plataforma, a la Plataforma en Defensa de les Terres del Sénia. D'acord. Perdona. Pensava que em deies la Plataforma del Castor, i anava a dir..., ui, aquí tenim un problema greu, perquè precisament des d'Esquerra vam ser els primers que vam iniciar les alegacions i vam ajudar la gent de la plataforma. Ja està.

Dit això, una mica en la línia del diputat Ferro, també preguntar-los, més que res, sobre això de..., en lo moment que sabem, no?, que hi ha una modificació dels límits marítims, saber si... La percepció que teníem, segurament, era que, des del Govern, en lo que llavors va ser el Govern de la Generalitat, s'estava ficant una mica de traves per voler saber exactament com pensaven fer estes coses; més que traves, potser també algunes condicions..., en quina manera s'havia de fer este projecte. I és per això que pensem que, a la llarga, segurament es va fer esta correcció dels límits, que amb diferents compareixents que hi ha hagut aquí tampoc no hem pogut acabar

d'aclarir com va anar esta jugada estranya, i, si més no, rara, i perquè quedés delimitat a lo que és lo País Valencià, on sembla que..., allí sí que el Govern de la Generalitat Valenciana va ficar-hi més facilitats, no?, en aquell moment.

Més que res, preguntar-li això, no?, si creu que és davant de les possibles reticències d'inici que hi ficava lo Govern de la Generalitat.

El president

Gràcies, diputada. Diputada Sales.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies. Jo també em sumo als agraïments per haver vingut a comparèixer aquí, en aquesta comissió, en què hem escoltat testimonis diversos, persones diverses, que ens han explicat diverses qüestions al voltant d'aquest tema. Jo soc de les Terres de l'Ebre. És cert que allí vivim de l'agricultura i del turisme. És cert també que patim certs problemes que entre tots hem d'intentar revertir, i espero que aquestes «greus tendències de futur» que vostè apuntava les sapiguem revertir entre tots, i també, sobretot, amb l'ajuda del Govern i de les persones que administren el nostre país.

Si bé és cert que la indústria ha de ser compatible amb el model turístic, i així ho penso, també crec que aquest model industrial a les Terres de l'Ebre ha de ser sempre amb el vistiplau de la gent que allí hi vivim, i, per tant, és bo que ens escoltem entre totes i tots.

Li agraeixo novament la seva compareixença i m'afegeixo a algunes de les preguntes que ja s'han fet en aquesta comissió.

El president

Gràcies, diputada. Per tant, el seu torn, senyor Huguet, per contestar-les.

Josep Huguet i Biosca

Bé, intentaré contestar el que recordi. Si això es va discutir al Govern en algun moment, crec que sí; no et sabria dir quan, però segurament no era en la fase aquesta prèvia. O sigui, si arriba al Govern és quan ja, des d'alguna conselleria, comencen a preparar alegacions. Per tant, segur que estariem parlant ja del 2008-2009, que vostès en saben més que jo, perquè hi ha les cròniques i la cronologia dels fets, en cap cas el 2007, quan encara està en fase d'investigació.

Allegacions collectives. Home, evidentment, quan el Govern decideix una cosa és solidari; tots els membres del Govern, eh? Per tant, encara que la meua conselleria no tingues competències, el que passa pel Govern és solidari de tota la gent que en forma part. Per tant, en el moment en què el Govern de Catalunya es comença a moure –i amb això ja aprofito per contestar el tema de delimitació costanera–..., és evident, això, a més, consta inclús en diaris, que el Govern de Catalunya comença a moure dubtes sobre no tant l'apartat industrial de terra, sinó els riscos sísmics, que són els que, de fet, engega la plataforma.

O sigui, inicialment hi ha dues oposicions: la del turisme, que jo crec que seria, diguem-ne..., si fos només turisme i terra seria una cosa que no té molt fonament, i l'altra, que sí que acaba tenint fonament, és el perill personal pel tema sísmic. En el moment en què pren cos l'anàlisi de que hi ha riscos sísmics i el Govern de Catalunya comença a actuar, és evident que això fa moure al Govern de l'Estat la delimitació i busca «*el eje del progreso*», que deien aquells, «*de la riqueza*». Madrid-València-Mallorca, controlat pel Partit Popular, doncs, busca moure el terreny en un lloc on els polítics estiguin més favorables a la posició del Govern central, no?

Amb relació a la conselleria, jo no vaig tenir cap reunió amb l'Estat. No és competència meua; per tant, no hi va haver cap relació de la meua conselleria amb l'Estat amb relació a aquest tema. No tenia cap competència; per tant, no tenia cap sentit que jo tingués cap reunió amb l'Estat amb relació a aquest tema. O sigui, del fet que la part d'energia pengi del Ministeri d'Indústria no ha de treure's la conseqüència de que era una competència meua, perquè –ho he dit abans– les diverses competèn-

cies de seguretat, sísmica, energètica, no estaven penjades de la conselleria catalana d'Indústria. Jo mai vaig tenir competències en energia. El tema sísmic depenia de PTOP.

Per tant, els que havien de relacionar-se amb l'Estat i que van aconseguir que es pogués, precisament, la delimitació, començant per això, no era ningú de la meua conselleria. Per tant, no m'he de posar una medalla que no em toca, perquè és que no vaig tenir cap relació amb el tema.

I, bé, llavors, entrem en la part aquesta més per mi anecdòtica de què vaig dir, què vaig deixar de dir, què diu el llibre del senyor Marsal. Jo, francament, no recordo si hi va haver una reunió o no; és una visita de tres dies, de cap de setmana, i el que jo reafirmo és el que surt al diari, res més. Ni el meu estil és fotre bronques ni... Ja està, simplement reafirmo que..., en públic i en privat, en un moment en què encara no se sabia quines anàlisis es feien amb relació a la implantació del tema del gas, torno a reafirmar-me que el que vaig dir en cercles tancats o en cercles oberts és que, en principi, per raons turístiques no caldria veure-hi oposada una estratègia industrial sempre que es fes bé, es fes amb seny, etcètera, l'estratègia industrial.

Jo en aquells moments no tenia ni idea de si, a la part marina, podia haver-hi problemes, com va acabar havent-hi després d'informes que demostraven que podia haver-hi problemes. En aquells moments això no estava sobre la taula en absolut, almenys a la taula del Govern, eh? I la prova és això, que jo vaig opinar a títol personal i no vaig contradir cap acció del Govern, en aquell moment, perquè no hi havia cap acció presa. Òbviament, si haguéssim estat en un moment en què el Govern de la Generalitat hagués adoptat una política i jo hagués fet una opinió contrària a aquesta política, ens trobaríem, evidentment, davant d'un conflicte. No és el cas, perquè el Govern de la Generalitat no havia pres cap decisió encara, perquè li faltaven els elements per saber si s'estava fent en condicions o no tot el projecte.

I amb relació a la clàusula i tot això, doncs, estem en el mateix. Això de la clàusula ve després. Si estava en fase d'investigació, encara no s'havia tancat com es feia la concessió. Per tant, no *ha lugar*, diguem-ne, la qüestió, perquè, hi insisteixo, u, ni a mi em toca, i, a sobre, no s'havia ni posat en marxa.

Amb relació a l'opinió, en això no tinc cap problema *a posteriori*, eh?... que pugui tenir jo al respecte. Home, veient el que va venir, que és una instal·lació que no tenia les garanties de seguretat sísmica, veient que hi ha unes clàusules absolutament lleonines a favor d'empreses vinculades a l'oligarquia habitual que mana a l'Estat, jo, que em tinc per una persona que sempre he lluitat, des de tots els fronts, fins i tot quan estàvem a la Generalitat, amb relació precisament a atacar aquest model oligàrquic, doncs, deuran comprendre que, com a ciutadà de Catalunya i com a exmembre del Govern, lamento molt que passin aquestes coses, no?, que hi hagi uns senyors que tinguin la impunitat de fer les coses malament i, a sobre, cobrar i, a sobre, posar-nos-ho a la factura, eh? I això passa amb l'oligarquia energètica, passa amb l'oligarquia financera, etcètera. Per tant, vull dir, en fi..., la meua opinió és aquesta, és a dir, és un escàndol, el que ha passat, i que a hores d'ara encara estigui encallat. I probablement..., em temo que, amb la lentitud que va la justícia, i també la mateixa comissió, que estigui debatent això quinze anys després..., demostra com anem tard en moltes coses; possiblement quedarà impune –possiblement. Per tant, jo, òbviament, com a ciutadà i com a exmembre d'un govern que hem intentat fer les coses bé, doncs, no estic gens content de com aquest tema s'està conduint.

Fins aquí la meua opinió.

El president

Gràcies, senyor Huguet. Algun segon torn? (*Maria Sirvent Escrig demana per parlar.*) Sí. Algú més? (*Pausa.*) Doncs, diputada Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Sí. Nosaltres li hem fet quatre preguntes molt acotades. La primera és si vostè va dir a Alfons Montserrat i Lluís Salvadó que el projecte Castor era un projecte estratègic. És la primera pregunta.

La segona pregunta que li volem fer, també molt acotada, és: vostè va afirmar que la plataforma del «no» no portava enlloc? Segona pregunta, també molt clara.

Tercera pregunta: vostè va mantenir una reunió amb Lluís Salvadó i Alfons Montserrat a Alcanar? També és un sí o... Totes es poden contestar amb un sí o un no.

I la quarta és: vostè va recriminar a càrrecs territorials del partit i a vocals del partit que no donessin suport al projecte Castor? Vostè ha contestat: «La meua manera de fer no és recriminar re a ningú.» Per tant, entenc que vostè no va recriminar re a ningú. Li formulo la pregunta d'una altra manera: vostè va dir a algun càrrec territorial del partit o a algun vocal del partit o a diversos càrrecs que no donessin...? Els va dir que li semblava malament que no donessin suport a la plataforma Castor? Es va expressar així, vostè?

Sobretot ens interessa que contesti clarament la pregunta de si vostè va dir que la plataforma del no, que és la Plataforma en Defensa de la Terres del Sénia, que vostè coneix molt bé, no portava enlloc.

Josep Huguet i Biosca

Miri, d'entrada, el que li puc dir és que és ni sí ni no, perquè fa tretze anys, i, per tant, no me'n recordo. La primera resposta és aquesta.

I, per tant, jo el que puc afirmar és el que ha sortit a la premsa i que em reafirmo en allò. I el que surt a la premsa, com a molt, és el que devia dir en altres esferes privades. No recordo si hi va haver reunió, però és evident que, si jo estava visitant l'Ebre, tot el dia estava amb el delegat i amb altres alcaldes. Però una reunió explícita sobre això jo no la recordo, i les paraules exactes no les recordo.

Si hagués fet alguna al·lusió contra la plataforma, segur que la premsa, tan atenta que està..., hagués sortit, i no surt cap expressió a la premsa contra la plataforma. Cap ni una.

El president

Alguna coseta més? (*Pausa.*) Doncs moltíssimes gràcies, senyor Huguet. I donaríem pas al senyor Palacín, que ja el tenim aquí, com a director general d'Energia, Seguretat Industrial i Seguretat Minera.

La sessió se suspèn a les cinc de la tarda i quatre minuts i es reprèn a les cinc i sis minuts.

El president

Bé. Si els sembla, comencem.

Compareixença de Pere Palacín i Farré, director general d'Energia, Seguretat Industrial i Seguretat Minera, en qualitat de testimoni

365-00106/12

I així també mirarem de complir tot l'horari previst, perquè tindríem la penúltima compareixença, i, després, ja l'última seria la del senyor David Fernández. Per tant, doncs, senyor Palacín, quan vulgui pot començar. Endavant.

El director general d'Energia, Seguretat Industrial i Seguretat Minera (Pere Palacín i Farré)

Bona tarda, president; bona tarda, diputades i diputats. Senyores i senyors, la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor, en la sessió tinguda el dia 29 d'octubre del 2018, va acordar requerir la meua compareixença davant d'aquesta comissió per tal que aporti el meu testimoni sobre les actuacions de la Direcció General d'Energia, Seguretat Industrial i Seguretat Minera relatives al projecte Castor. Vull

agrair la invitació a participar en aquesta comissió, i explicaré les actuacions de la nostra direcció general en aquest àmbit desenvolupades a partir de la idea de que el projecte Castor és un fracàs empresarial d'una empresa privada que l'Administració central de l'Estat pretenia fer pagar al sistema gasista, és a dir, als ciutadans i les empreses usuàries del gas natural.

La posició del Govern català és clara: el Castor no ha fet ni està previst que faci cap aportació al sistema gasista, ja que el ministeri ha decidit hivernar-lo, cosa que fa impossible que pugui gaudir del vigent règim retributiu. Dit d'una altra manera, el Castor de moment és una cavitat al fons marí que està lluny de convertir-se en un magatzem subterrani de gas, i encara més lluny de tenir dret a la retribució.

Aquesta estratègia governamental del Govern de Catalunya ha fet que es deixi de carregar al sistema gasista el cost del projecte Castor i que s'hagin de tornar més de 311 milions ja carregats, amb sentències guanyades –dues-centes quinze– i pendents de sentència –noranta-sis.

Faré una cronologia fonamental del projecte Castor, definiré les bases d'actuació del Govern que van fixar l'estratègia del Govern en defensa dels ciutadans i empreses catalanes usuàries de gas natural, i finalitzaré amb unes conclusions.

Cronologia fonamental del projecte Castor. L'empresa Escal UGS, SL va sol·licitar, amb data 31 de gener de 2006, la concessió d'explotació d'un emmagatzematge subterrani de gas natural denominat Castor, segons el que disposa l'article 25 de la Llei 34/1998, del 7 d'octubre, del sector d'hidrocarburs.

El 16 de maig del 2008 s'atorga a l'empresa Escal la concessió d'explotació de l'emmagatzematge subterrani d'hidrocarburs denominat Castor per emmagatzemar gas natural, situat al subsòl del mar, a vint-i-un quilòmetres, aproximadament, de la costa.

El 23 d'octubre del 2009 es dicta la resolució de la Secretaria d'Estat del Canvi Climàtic per la qual es formula la declaració d'impacte ambiental del projecte del magatzem subterrani de gas natural a Amposta.

El 7 de juny del 2010 es dicta resolució de la Direcció General de Política Energètica i Mines per la qual s'atorga autorització administrativa i reconeixement de la titularitat pública de les instal·lacions i serveis necessaris per al desenvolupament del projecte d'emmagatzematge subterrani Castor.

El 5 de juliol del 2012, finalitzats els treballs de construcció, la Dependència del Àrea de Industria y Energía de la Subdelegación del Gobierno a Castelló va emetre –el 5 de juliol de 2012– l'acta de posada en servei provisional per al conjunt de l'emmagatzematge, que, a més d'habilitar per a la injecció de gas matalàs, estableix l'inici de la meritació de la retribució regulada de la instal·lació.

El 31 d'octubre del 2012 Escal va sol·licitar l'inici dels tràmits per a la inclusió del magatzem en el règim retributiu del sistema gasista i va adjuntar a la seva sol·licitud la informació que exigeix l'article 6 de l'Ordre ITC 3995/2006, de 29 de desembre, per la qual s'estableix la retribució dels magatzems subterranis de gas natural inclosos a la xarxa bàsica. El ministeri no va resoldre aquesta sol·licitud.

La injecció de gas matalàs estava programada en diverses fases, que, de forma gradual, havien de permetre la validació i posada en marxa de la instal·lació. La primera va tenir lloc entre els dies 14 i 25 de juny del 2013, i la segona, entre el 19 i el 23 d'agost del 2013, etapes que van tenir lloc sense incidències significatives.

Durant la tercera fase d'injecció, el mes de setembre de 2013, la xarxa sismogràfica de monitoratge del magatzem va detectar una sèrie d'esdeveniments sísmics, amb una evolució caracteritzada per una primera fase amb un comportament sísmic induït on el cessament de la injecció va ser seguit, ràpidament, per un decreixement de l'activitat, i una segona fase de sismicitat disparada.

Aquests esdeveniments van ser sentits amb una intensitat macrosísmica 2 i 3 en l'escala macrosísmica europea, EMS-98, i van generar una notable alarma social, la qual cosa va motivar la suspensió temporal de l'operació d'emmagatzematge decre-

tada inicialment per resolució de la Direcció General de Política Energètica i Mines de 26 de setembre de 2013 i prorrogada posteriorment per una resolució del 18 de juny del 2014.

El 18 de juliol del 2014 Escal UGS va presentar en el Registre del Ministeri d'Indústria, Energia i Turisme un escrit en el qual comunicava la seua decisió d'exercir el dret a la renúncia de la concessió.

El 4 d'octubre del 2014 es publica el *Real Decreto Ley 13/2014*, de 3 d'octubre, pel qual s'adopten mesures urgents amb relació al sistema gasista i la titularitat de centrals nuclears. Entre altres establia, aquest reial decret llei: la hivernació de la instal·lació, l'extinció de la concessió al Castor, l'assignació a l'Administració de les instal·lacions, el reconeixement d'inversions i costos a Escal UGS, SL, els drets de cobrament amb càrrega al sistema gasista, el pagament dels costos a Enagas Transporte SAU. Es pot comprovar que es tracta d'una tramitació administrativa que dura més de vuit anys i té com a protagonistes una empresa privada i diversos ministeris de l'Administració general de l'Estat. Amb aquest reial decret es pretenia fer pagar als usuaris del gas de Catalunya el fracàs d'aquest projecte, cosa que el Govern català no estava disposat a consentir.

Quines han sigut les bases d'actuació del Govern català? El Ministeri d'Indústria, Energia i Turisme va decidir no incloure aquest magatzem al règim retributiu del sistema gasista. Si vostès llegeixen el primer paràgraf de l'apartat 3 del preàmbul del Reial decret llei 13/2014, de 3 d'octubre, pel qual s'adopten les mesures urgents en relació amb el sistema gasista i la titularitat de les centrals nuclears..., estableix literalment el següent: «El 31 de octubre de 2012, Escal UGS solicitó el inicio de los trámites para la inclusión del almacenamiento en el régimen retributivo del sistema gasista, adjuntando a su solicitud la información que exige el artículo 6 de la Orden ITC 3995/2006, de 29 de diciembre, por el cual se establece la retribución de los almacenamientos subterráneos de gas natural incluidos en la red básica. Encontrándose en fase de estudio la compleja solicitud, y como consecuencia de los hechos detallados anteriormente, aquella no fue resuelta.» És a dir, el que diu, en resum, aquest paràgraf és que el titular del magatzem demana al ministeri la inclusió d'aquest al règim retributiu del sistema gasista, i el ministeri no ho fa.

Posteriorment hi ha el reconeixement d'inversions i costos a Escal UGS, SL. Els articles 4.1 i 4.2 del Reial decret llei 13/2014, de 3 d'octubre, pel qual s'adopten les mesures urgents en relació amb el sistema gasista i la titularitat de les centrals nuclears, estableix literalment el següent: «4.1. Se reconoce como un valor neto de la inversión al que hace referencia el apartado 3 del artículo 5 de la Orden ITC 3995/2006, de 29 de diciembre, por la que se establece la retribución de los almacenamientos subterráneos de gas natural incluidos en la red básica la suma de 1.350.729 millones de euros.» El 4.2 diu: «Este importe será abonado en un solo pago a Escal UGS en el plazo máximo de treinta y cinco días hábiles desde la entrada en vigor de este real decreto ley por la sociedad Enagas Transporte SAU.»

L'Ordre 3995/2006, literalment, en el títol següent, que hem dit abans, eh?, «que establece la retribución de los almacenes subterráneos de gas natural incluidos en la red básica», en el seu article 1.1 estableix el següent: «Constituye el objeto de esta orden la actualización del régimen retributivo aplicable a los almacenamientos subterráneos de gas natural incluidos en la red básica.» Resulta evident que únicament es pot aplicar als magatzems subterranis de gas natural inclosos a la xarxa bàsica; en cap cas es pot aplicar al Castor, que, per decisió ministerial, no va ser inclòs a l'esmentada xarxa bàsica.

Més enllà de la literalitat de les normes, cal tenir present que el conjunt d'infraestructures constitutives de la xarxa bàsica fan possible que els usuaris gaudeixin dels avantatges de gas natural, i, per tant, de ser retribuïdes. El Castor, com he dit abans, no ha fet ni està previst que faci cap aportació al sistema, ja que el ministeri ha decidit hivernar-lo, cosa que fa impossible que pugui gaudir del vigent règim re-

tributiu. Dit d'una altra manera, el Castor de moment és una cavitat del fons marí que està lluny de convertir-se en un magatzem subterrani de gas i encara més lluny de tenir dret a ser retribuït.

Quina ha estat l'estratègia del Govern català en defensa dels ciutadans i les empreses catalanes usuàries de gas natural? Amb aquestes bases, el Govern català va bastir la seua estratègia en defensa dels ciutadans i les empreses catalanes usuàries de gas natural. Primer es va fer un acord de govern, de data 7 d'octubre del 2014. En aquest acord..., s'aprova l'acord, mitjançant el qual, entre altres, es decideix impulsar totes les actuacions jurídiques en defensa dels interessos dels consumidors i dels diferents sectors econòmics amb motiu de la publicació del Reial decret llei 13/2014, de 3 d'octubre, pel qual s'adopten mesures urgents en relació amb el sistema gasista i la titularitat de les centrals nuclears, en col·laboració, si escau, amb altres administracions o institucions de Catalunya.

Amb data 30 del XII del 2014 la Generalitat interposa el recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 13/2014. Amb data 21 del XII del 2017 recau sentència favorable sobre aquest recurs d'inconstitucionalitat, que va comportar que, a partir del mes de gener del 2018, la Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia paralitzés els pagaments destinats al cobrament de la indemnització amb càrrega al sistema de liquidacions del sistema gasista.

S'han impugnat les successives ordres ministerials que estableixen els canons i els peatges del sector del gas. Amb l'objectiu d'impedir que les ordres ministerials que estableixen anualment els peatges i els canons de gas repercuteixin als usuaris els costos associats a la indemnització vinculada del magatzem Castor, la Generalitat va prendre la decisió d'impugnar les següents ordres ministerials: les dels anys 2015, 16, 17 i 18.

Sobre les tres primeres impugnacions han recaigut sentències ja favorables que han suposat un estalvi per al sistema gasista de 215 milions, i, per tant, per als ciutadans i empreses de Catalunya afectats. Resta pendent la sentència d'impugnació de l'ordre ministerial del 2018, que són 96 milions addicionals, però crec que anirà en el mateix sentit. De fet, la darrera ordre ministerial aprovada, la TEC 1367/2018, publicada al BOE el 22 del XII de 2018, que establia els peatges per a l'any 2019, ja no inclou els costos corresponents al magatzem Castor.

Altres actuacions desenvolupades amb relació al Castor: la Generalitat també va adreçar una carta a la Comissió Europea. Amb data 9 del XII del 2014, el conseller d'aquella època d'Empresa i Ocupació tramet al director general de Competència de la Comissió Europea i al director general adjunt en matèria d'ajuts d'Estat escrits per sol·licitar que s'iniciïn les actuacions necessàries per a supervisar si el pagament efectuat a Escal podria constituir una vulneració de la normativa comunitària en matèria d'ajuts d'Estat i en matèria de defensa de la competència.

Aquesta carta va ser contestada el 5 del II del 2015 per la Direcció General de la Competència de la Comissió Europea. Respon que tenen intenció d'explorar la qüestió, però especifica que no es tracta d'una denúncia formal, atès que no es considera la Generalitat part interessada.

Carta adreçada a Enagas Transporte SAU. Amb data 2 del XII del 2014 el conseller d'Empresa i Ocupació envia escrit al president d'Enagas Transporte SAU per demanar que s'abstingui d'exercir el dret de cobrament que li atorga el Reial decret llei 13/2014 fins que es resolguin els procediments engegats pel Govern català.

Amb data 16 del II del 2014 tenen resposta a aquesta carta pel president d'Enagas Transporte SAU contestant a l'escrit del conseller, que informa que el mateix dia de l'entrada en vigor del reial decret llei la totalitat dels drets de cobrament a diverses entitats..., que s'han transferit aquests cobraments a diverses entitats financeres i que, per tant, són aquelles les que tenen el dret de cobrar, amb càrrec als peatges d'accés i canons de gas, a partir del dia 1 de gener del 2016.

Carta adreçada al Ministre d'Indústria, Energia i Turisme. Amb data 23 del XX del 2014 el conseller envia escrit al Ministre d'Indústria, Energia i Turisme per sol·licitar que estudiï les mesures oportunes per a donar compliment a la Moció 158/X del Parlament de Catalunya. Aquesta moció fa referència a les actuacions polítiques i judicials per no pagar el deute del projecte Castor.

Com a conclusions..., vist això, podem arribar a les següents conclusions. Primera: el projecte Castor és un fracàs empresarial d'una empresa privada que l'Administració central de l'Estat pretenia fer pagar al sistema gasista, és a dir, als ciutadans i empreses usuàries de gas natural.

Segona: la posició del Govern català és clara. El Castor no ha fet ni està previst que faci cap aportació al sistema, ja que el ministeri ha decidit hibernar-lo, cosa que fa impossible que pugui gaudir del sistema vigent retributiu. Dit d'una altra manera, el Castor de moment és una cavitat al fons marí que està lluny de convertir-se en un magatzem subterrani de gas i encara més lluny de tenir dret a ser retribuit.

Tercera: el Govern català va defensar la seva posició davant els tribunals de justícia, l'Administració central de l'Estat, la Unió Europea i el sector gasista estatal, el resultat de la qual s'indica tot seguit.

Quarta: amb data 21 del XII del 2017 recau sentència favorable del Tribunal Constitucional que va comportar que, a partir del mes de gener del 2018, la Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia paralitzés els pagaments destinats al cobrament de la indemnització amb càrrec al sistema de liquidacions del sistema gasista.

Cinquena: el Govern català va impugnar les ordres de peatges dels anys 2015, 2016, 2017 i 2018, ja que imputaven costos al Castor. Sobre les tres primeres impugnacions, com he dit, han recaigut sentències ja favorables que han suposat un estalvi per al sistema gasista de 215 milions; resta pendent de sentència la impugnació de l'ordre ministerial de l'any 2018, que pot incrementar aquesta xifra en 96 milions més, cosa que comportaria un estalvi superior als 310 milions d'euros.

Sisena: de fet, la darrera ordre ministerial aprovada, l'Ordre TEC 1367/2018, per a l'establiment dels peatges del gas per a l'any 2019, ja no inclou els costos corresponents al magatzem Castor.

Això és tot el que tenia aquí per dir.

Moltes gràcies, eh?, i estic a la seva disposició.

El president

Gràcies, senyor Palacín. És el torn del diputat Domínguez.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Sí. Buenas tardes. Yo he apuntado una serie preguntas, también muy sistemáticamente.

Me gustaría saber en qué fecha la Generalitat, el Govern de la Generalitat, empieza a tener información sobre el proyecto Castor.

También me gustaría saber la fecha en que el Govern de la Generalitat tiene información sobre posibles problemas o posibles riesgos sísmicos.

¿La Generalitat en algún momento se ha pronunciado en contra del Castor, naturalmente, antes de los movimientos sísmicos?

Además de las alegaciones sobre el riesgo sísmico, ¿la Generalitat planteó problemas en algún momento sobre la utilidad pública del almacenamiento Castor? ¿Se sumó a que era un proyecto estratégico o mostró su disconformidad en algún momento sobre la utilidad pública o sobre la estrategia de los almacenamientos subterráneos de gas?

Antes de la actividad sísmica del 2013, ¿qué acciones concretas planteó la Generalitat? Porque ha explicado las reclamaciones y demás actividad judicial para incluir las indemnizaciones del sistema gasista entre 2015 y hasta ahora, que hay causas judiciales abiertas todavía. Pero, en cuanto a clausurar o desmantelar el al-

macenamiento, ¿qué previsiones hay? ¿Se desmantela o no se desmantela? ¿Seguirá hibernando o no seguirá hibernando? ¿Qué sabemos de esto desde el Govern?

Gracias.

El president

Gràcies, diputat. Diputat Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. També tres o quatre preguntes molt específiques al senyor Palacín, atès que és un bon coneixedor del sistema gasista. Ell ha advocat, en algun moment, per trencar el monopoli d'Enagas i fer un *hub* gasista entre el País Basc i Catalunya; per tant, entenc que és un coneixedor del sistema.

Les tres preguntes concretes, o quatre, són... Per tant, jo no em situo en els paradigmes actuals, eh? La pregunta és una altra: l'aposta pel gas com a font energètica era estratègica per a la Unió Europea, per als governs europeus i, per tant, també l'espanyol i el català, els anys noranta i dos mil?

Si era així –i deixant a banda els problemes actuals, que han motivat aquesta comissió d'investigació–, els magatzems de gas eren estratègics?

Tercera qüestió –i referenciada, en tot cas, a la geopolítica–: les reserves de gas, sense aquests magatzems que es van dibuixar a Europa i a Espanya, també a Catalunya, perquè, en els plans d'energia de Catalunya, des dels anys noranta van sortint, eh?... de què estaríem parlant, en les reserves? De mesos? De setmanes?

I ara ja sí, fent un salt a l'actualitat, des de la Direcció General d'Energia, Mines i Seguretat Industrial del Govern de la Generalitat de Catalunya, com consideren que s'hauria de desmantellar l'actual magatzem que està en hivernació, si és que consideren que s'ha de desmantellar?

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Diputat Ferro, el seu torn.

Lucas Silvano Ferro Solé

Començaré per on ha començat el diputat Terrades. Considera vostè que el valor estratègic que s'assignava a l'emmagatzematge de gas i, en general, al gas natural responia a les necessitats i els interessos dels ciutadans europeus o a conflictes, en tot cas, amb països proveïdors de gas en aquella època? Ho dic perquè sí que és veritat que es van viure episodis de conflicte a Europa amb el gas, però jo no sé fins a quin punt responien a la defensa dels interessos dels consumidors europeus i a la capacitat d'Europa de desenvolupar-se energèticament i productivament o a conflictes que van més enllà d'aquests elements, i m'agradaria també conèixer la seva reflexió.

I conèixer la seva reflexió sobre el paper del gas avui, en un moment en què hem de viure una transició energètica en els nostres països, i si vostè considera que se'gueix tenint la mateixa posició estratègica.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. La diputada Sirvent ha dit que no faria preguntes. Per tant, doncs, diputada Fornós.

Irene Fornós Curto

Sí; gràcies. Bé, de fet, algunes preguntes ja les han fet els meus companys, i escoltaré atentament les respostes.

Jo només..., dos preguntes molt concretes. Preguntar-li sobre la necessitat real de demanda de gas que pugui haver-hi actualment.

I, després, l'altra pregunta, tot i que ja sabem que la Generalitat en este cas no té competències sobre lo que és pròpiament dit la plataforma del Castor, què mos

en podria dir, vostè? O si realment tenen relació o s'han ficat en contacte, per part del ministeri, per part de l'Estat espanyol, no?, sobre este possible desmantellament, que, a la llarga, doncs, també acabaria afectant en tindre clar que allí ja no es faria més esta injecció de gas i que, com va manifestar la ministra recentment i va parlar-ne..., si s'ha ficat en contacte amb lo Govern de la Generalitat sobre este possible desmantellament i donar per definitivament ja tancat lo Castor.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Diputat Clara.

Narcís Clara Lloret

Gràcies, president. Molt benvingut, senyor Palacín, al Parlament de Catalunya. Vostè ha explicat i ha fet una anàlisi força exhaustiva i completa i amb tota mena de detalls del que ha fet la Generalitat per defensar els drets dels ciutadans de Catalunya.

La pregunta és simple, però important: com pot seguir col·laborant la Generalitat, és a dir, què pot fer més, a partir d'ara, per continuar defensant aquests drets i aconseguir posar llum en tot el que sigui possible, evidentment, en tot el que ha passat, des dels aspectes econòmics fins als jurídics?

Gràcies.

El president

Gràcies. Per tant, ara, el torn del senyor Palacín.

El director general d'Energia, Seguretat Industrial i Seguretat Minera

Sobre quina és la data en què tenim coneixement del projecte Castor, jo crec que ho ha dit aquí l'exconseller, no?, és a dir, és 2004-2005, eh?, doncs, per la premsa, perquè he de dir que és un projecte en què l'Administració catalana no hi té res. És a dir, està dintre del mar, i, per tant, no ha de concedir el permís d'investigació ni el permís d'explotació. A diferència..., si hagués sigut un projecte de terra ferma, allà hauríem donat nosaltres..., i hauríem tramitat el permís d'investigació. En aquest cas, nosaltres no hi participem.

Sobre si podia tindre algun efecte sísmic, jo sé una mica com vostès, eh?, pel que han pogut sentir i han pogut llegir a la premsa. És a dir, l'Observatori de l'Ebre va alertar al seu dia que havia fet un estudi d'aquest tipus, eh?, però ho sé per la premsa, no sé més que això.

La utilitat pública del projecte... Home –i potser aquí ja contesto una mica al senyor Terrades, també... Primer li vull fer un aclariment al senyor Terrades. Quan es creà el *hub* jo no hi era. No hi era, jo, a la direcció, ni és un projecte meu, i el *hub* és una altra cosa, no és un magatzem. El *hub* i el magatzem no tenen res a veure, eh?, però jo em faig responsable i defenso també el que han fet els directors anteriors, ho assumeixo. Però el que és segur és que jo no hi era. Però això no em dona..., expert en el gas, perquè no hi era. Si vostè volia fer veure que jo era un gran expert en el gas perquè vaig participar en la creació del *hub*, doncs, jo no hi era, en aquella creació. No li diré què penso, però, eh?

Que si era estratègic? Home, cal situar-nos, també; totes les coses s'han de mirar en els anys concrets. Això era..., estem parlant dels anys noranta, que teníem..., és a dir, veníem d'un sector elèctric que era regulat i estava molt..., diguem-ne, de centrals convencionals, i s'aposta molt pels cicles combinats. Això suposa un gran increment del consum de gas. I què són, els magatzems aquests? Aquests magatzems han de contribuir a tindre un control de preus, és a dir que no hi hagi una volatilitat molt gran de preus.

Dit això, que també n'ha sortit alguna pregunta, eh?, quant gas tindríem o, com ho diríem, seria important com a reserva per a garantir el servei? Doncs en la regasificadora de Barcelona, en aquests moments, si féssim una divisió consum anual per

la capacitat de la regasificadora de Barcelona, en tindríem per a vint-i-sis dies, però són coses diferents. Un dipòsit d'aquest tipus el que intenta permetre és tindre un control sobre els preus i que la volatilitat del preu no afecti, diguem-ne, l'economia dels ciutadans i de les empreses.

Estratègic, per mi ho era. Hi havia altres projectes, eh?, i altres projectes en curs que estaven en investigació, com a Reus i a Balsareny, eh?, però al final es va optar per fer aquest al mar, el Castor. Però era un projecte..., tots els països tenen, diguem-ne, de magatzems de gas.

Si s'ha de desmantellar i si s'ha posat en contacte l'Administració de l'Estat amb nosaltres? Jo no soc ningú per dir-ho. El que sí que puc dir és que amb la meua direcció l'Estat no s'hi ha posat en contacte, eh?, ni, que ho sàpiga, amb la meua conselleria, per desmantellar el magatzem aquest. No puc dir més, perquè no sé més, eh?

A la seua pregunta, si el valor estratègic..., em sembla que ja l'he contestat, no? Cal dir que, doncs, bé, això també ha canviat. És a dir, aquells cicles combinats que es van dissenyar per treballar unes cinc mil hores a l'any en aquests moments estan treballant mil hores i escaig, eh?, però eren la font que semblava que havia de substituir, diguem-ne, les nuclears i les altres tecnologies, i el creixement de la demanda, perquè estàvem creixent en 3 i 4 per cent, cosa que... Portem des dels anys 2007-2008 que la demanda no creix. Per tant, sí que hi ha més consums domèstics de gas, però de producció d'energia elèctrica, en aquests moments, no.

Em sembla que m'ha preguntat també si el gas tindrà algun valor o participarà en la transició energètica. Li he de dir que –és la meua opinió, eh?–, en la meua opinió, crec que sí; és a dir, tots sabem on estem ara i tots sabem on volem anar, i el gas mos ha d'ajudar a poder fer aquesta transició. I de totes les energies que tenim, dels combustibles fòssils, és la més neta, i crec que mos ha d'ajudar a fer aquesta transició. Si volem tancar nuclears, en molts moments haurem de disposar i tindre cicles combinats, eh?, per fer aquesta transició. Tots sabem que l'any 2050 volem el cent per cent renovable, però en algun moment... La data de tancament de les nuclears va del 27 al 35, de les centrals nuclears espanyoles. Per tant, eh?, mos ha d'ajudar a fer aquesta transició.

Em sembla que les preguntes de necessitats reals del gas les he contestat. El Govern s'ha posat en contacte amb nosaltres? No.

I què farà el Govern? Doncs el Govern, per ara, impugnarà tot el que surti i que sigui un cost per als ciutadans i empreses d'aquest país. Això és el que farà el Govern si torna a aparèixer alguna disposició, alguna ordre, eh?, que imputi els costos del Castor al rebut del gas. Això és la posició que, en principi, té el Govern.

No sé si...

El president

Alguna pregunta més? (*Pausa.*) Obrim un altre torn o ho deixariem aquí? (*Veus de fons.*) Doncs, hem vist el que hi ha. Moltíssimes gràcies, senyor Palacín, per la seva compareixença. I donariem pas a l'última compareixença del darrer testimoni, que és el senyor David Fernández, que ja el tenim aquí, entre el públic.

El director general d'Energia, Seguretat Industrial i Seguretat Minera
Gràcies a vostès.

La sessió se suspèn a dos quarts cinc de la tarda i set minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i vuit minuts.

El president

Bé.

Compareixença de David Fernández, periodista i membre del jurat popular sobre el projecte Castor, en qualitat de testimoni

365-00111/12

Doncs, tal com hem dit, ara seria el torn del senyor David Fernández, periodista i membre del jurat popular sobre el projecte Castor, i antic membre d'aquest Parlament i també, si no em falla la memòria, antic president de la Comissió sobre la Corrupció, i, per tant, ocupant aquest lloc que estic ocupant jo ara, provisionalment, em recordo d'una imatge, d'aquí, en el seu lloc, del president Pujol; per tant, no farem comparatives i endavant. Quan vulgui.

David Fernández i Ramos (periodista i membre del jurat popular sobre el projecte Castor)

Bona tarda a totes i a tots, i gràcies per la invitació com a testimoni en aquesta comissió d'investigació, necessària i imprescindible, i esperem que fructífera i no estèril. Seré molt sintètic.

Un té la temptació de començar amb una frase que es va pronunciar al Senat ara fa vuit mesos, de la ministra Teresa Ribera, que va dir: «Me comprometo a averiguar dónde estamos en el caso Castor.» Això ho va dir al Senat, del desori dels informes que no apareixien del Govern anterior del PP. En fi, em sembla que el 2019 recordar una frase del 2018 en un conflicte que té molts molts anys és una metàfora trista, però evident.

N'hi ha una altra, de recents informacions... Jo crec que la primera aportació és que això continua obert; per sort, és un llibre que no està tancat, és un llibre que té la pàgina encara en blanc i per escriure. I és significatiu que fa molt poc, a penes fa un mes, un fulletó d'ACS a la borsa de Dublín d'un fons a renda fixa informés que l'empresa podia estar sotmesa, no?, a una turbulència econòmica perquè potser sí que hauria de tornar els 1.350 milions d'euros que el Govern de Mariano Rajoy li va atorgar amb una celeritat que tots vostès coneixen.

Els impactes són múltiples. Avui, com saben, comparec com a membre d'un tribunal popular que en el seu moment es va fer –el juliol del 2017– al Consell de l'Advocacia de Barcelona, tribunal popular en el millor sentit de la paraula, en la tradició dels tribunals Russell, que van néixer el 1967, des de la participació civil, social i ciutadana, quan hi ha inacció dels poders públics davant de les injustícies.

Saben també que aquell judici popular va derivar en una querrela que va ser arxivada per la jutge Lamela, de l'Audiència Nacional, i que, per tant, ja només ens queda la via europea, i que, paral·lelament, la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència ha obert una investigació d'ofici, de la qual ACS també ha perdut el recurs molt molt recentment, i és un dels motius pels quals ACS ha informat la borsa de Dublín de que podrien perdre's...

Jo..., només dos elements molt de caràcter general. Jo diria que el cas Castor, malauradament, no és un cas aïllat. El síndic Josep Pons, de la Sindicatura de Greuges de Catalunya, fa molts i molts anys, molts –massa, segurament–, que, de forma permanent i recurrent i reiterada, emet vots particulars respecte a la concertació d'obra publicoprivada i els impactes antidemocràtics i antisocials que genera.

I, per ser molt sintètic amb el que diu el síndic Josep Pons, ell deia que les operacions de concertació publicoprivada per finançar obres públiques són d'una elevada complexitat, que presenten una alta subjectivitat en l'anàlisi de transferència de riscos, que són en alguns casos de difícil control i posen en risc el benefici públic de la inversió, que són decisions que tenen efectes a vint-i-cinc anys o molts més –com és el cas Castor, fins a l'any 2044– però que són decidides per governs que decideixen només quatre anys i que, per tant, comprometen un volum de despesa de difícil modificació en el futur i que impliquen un trasllat intergeneracional de costos i comprometen qualsevol inversió pública de futur, de manera que afecten el principi

de transparència pressupostària i imposen un model molt concret i molt determinat de gestió d'infraestructures.

Per tant, fórmules sofisticades, en paraules d'aquest síndic, del que podríem anomenar «enginyeria financera», també en un context de dèficit públic i d'endeutament encobert. Recordin també que aquesta mateixa Sindicatura de Comptes diu que els governs de la Generalitat han compromès pagaments públics fins a l'any 2108 i que, per tant, han compromès el futur de les futures generacions per un volum que actualment està al voltant dels 80.000 milions d'euros.

No és un cas aïllat, i jo diria que ni espanyol ni català. Vull dir, no és un model..., moltes vegades es feia, no?, la broma recurrent de la marca Espanya, però jo crec que això ha passat a tot el sud d'Europa. Podem riure molt de que el cas Castor..., el projecte hagués de costar 500 milions, no?, i va acabar costant-ne el triple, 1.700, i, a més, amb uns costos que avui ja s'eleven a més de 3.420 milions, però aquests sobrecostos també formen part del nostre present i passat més recent.

Podem riure de les radials rescatades, de trens sense passatgers, d'aeroports sense avions, però l'eix Vic-Ripoll també va ser rescatat per la Generalitat de Catalunya, 275 milions d'euros; la línia 9 del metro havia de costar 2.600 milions d'euros i ens n'està costant avui 20.000, o el túnel del Pertús, un altre segon rescat per als senyors de Florentino Pérez, ACS, que ja tenien una inversió prèvia pública hispano-francesa de 636 milions i que vam rescatar per 500 milions addicionals. O el túnel del Cadí, privatitzat amb formes especulatives, o aquest circuit, si volen, de fórmula 1, de Montmeló, que cada any rescatem en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, un model que ha sigut, malauradament, el que internacionalment s'ha dit com a «capitalisme dels amiguets» quan es pensava en Corea, aquesta relació perversa i perversa entre poder polític, poder financer i poder econòmic i poder mediàtic, també òbviament, el que es deia «capitalisme dels amiguets» expert en socialitzar pèrdues i privatitzar guanys, el que els britànics anomenen «captura de l'Estat», la colonització partidocràtica per interessos privats del que hauria de ser l'interès públic i general, i en el context també nostre del cràter que ha deixat la corrupció a l'Estat espanyol els darrers anys, no?

Abans que la iniciativa del judici popular acabés amb una querrela criminal contra ministres del PSOE i del PP i contra els màxims dirigents d'ACS, sempre fèiem servir una frase del jutge Roberto Scarpinato, italià, avui la figura més important en la lluita contra la màfia, que tenia una frase feta, un text que diu el següent, i que el senyor Terrades deu conèixer, perquè hem compartit moltes comissions d'investigació: «Si l'Estat neix de la superació dels poders i regles privades mitjançant la constitució d'un ens superior que mitjança entre poders privats en favor de l'interès general, l'Estat mor o comença a morir quan aquests poders privats se n'apropien i el sotmeten a les seves pròpies lògiques. Aleshores, l'únic principi regulador de les relacions socials és la força, i, aleshores, sobre aquells que no formen part de cap tribu social forta –joves precaris, aturats, avis pobres, marginats i milions de ciutadans– es carrega tot el cost social de les transaccions privades.»

I, molt concretament, ja per entrar en matèria respecte al que va ser el cas Castor, hi ha un veredicta que és públic, que vam fer el mateix 17 de juny del 2017. Era un tribunal que estava compost per la Miren Etxezarreta, catedràtica emèrita de l'Autònoma; David Bondia, president de l'Institut de Drets Humans de Catalunya; la Mònica Vargas, de l'observatori internacional de les transnacionals; el Marco Aparicio, de l'Observatori DESC, i un mateix. Jo crec que és important posar en valor el que va fer la societat civil, la ciutadania, el moviment social, el moviment popular, d'anticipar-se a moltes coses que després hem conegut.

Cal reconèixer que aquell tribunal, que va tenir una altíssima participació de les gents i les entitats de les terres del Sénia i de diferents moviments socials i veïnals d'aquest país, va néixer de la indignació, del rebuig i del descontentament, de no

quedar-se de braços creuats i d'anticipar-se, no?, i de no perdre el temps en la lluita contra la injustícia. El temps posa i dona les raons, però molt abans que el Constitucional tombés aquell reial decret que rescatava Castor, doncs, el veredicte d'aquell tribunal ja informava en el mateix sentit.

La sentència del judici popular del projecte Castor mai s'ha fet pública, perquè es va prioritzar, òbviament, l'acció judicial, avui avortada en l'esquema jurídic i institucional espanyol, i, per tant, li queda el recorregut europeu. Però, molt sintèticament, durant mesos de treball de moltíssimes persones i col·lectius, sí que es van enfocar les responsabilitats en l'empresa, no?, en un triple front: l'empresa Escal UGS, participada en un 66 per cent per ACS, el Govern espanyol, el Ministeri d'Indústria, Energia i Turisme, i les diferents persones que van ocupar càrrecs de responsabilitat durant el procés en què es van esdevenir totes les irregularitats del procés Castor i, òbviament, també el Banc Europeu d'Inversions, òrgan financer de la Unió Europea, que té molta part de recursos públics, incloent-hi el seu personal directiu responsable de les decisions referents al projecte Castor.

Seré molt molt breu; no podré dir tot el que diu aquesta sentència, que està guardada per a quan la fem pública, i aniré per àmbits.

Pel que fa als delictes socials i ambientals: 1. Greus incompliments en matèria de drets de participació ciutadana en la presa de decisions i accés a la informació, concretament, la falta d'informació pública real i efectiva. La informació es va publicar el 2 d'agost de 2007 i es va obrir un termini de només vint dies per a la informació pública sobre quatre tràmits: autorització administrativa, estudi d'impacte ambiental, concessió de domini públic marítim-terrestre i autorització ambiental integrada. La majoria d'aquesta informació estava en anglès.

1.2. L'artificial segmentació del projecte amb l'objectiu d'evitar l'estudi d'impacte ambiental del gasoducte del projecte Castor, quan existia, a més, una sentència de setembre del 2015, com deuen conèixer, del Tribunal Suprem que dona la raó a la necessitat de l'estudi del tram de gasoducte del projecte Castor que s'unia al magatzem marítim.

També el canvi de límits marítics, un dels escàndols més sobtats, a través d'una correcció d'errors al BOE, gairebé una any més tard de la publicació del reial decret corregit, que permet que la plataforma submarina se situï en territori competència del País Valencià en comptes de Catalunya, maniobra realitzada amb la intenció de facilitar el procediment administratiu requerit per posar en marxa el projecte.

2. Vulneració de la normativa procedimental i substantiva en matèria ambiental, que va permetre, en última instància, les activitats causants de més de mil sismes d'un màxim de 4,3 graus en l'escala de Richter.

Manca d'un informe de risc sísmic. No és obligatori, però la presència de falles actives a la zona era perfectament reconeguda i documentada, i, per tant, era àmpliament recomanable.

Un altre per l'incompliment del principi de precaució. Es van també incomplir les recomanacions que l'Institut Geològic i Miner d'Espanya –l'IGME– havia fet a l'empresa *ex ante* sobre les bones pràctiques en la injecció de gas, que donaria per a una llarguíssima extensió sobre les proves que va fer l'empresa.

Un altre, l'errònia modelització geològica en què es va fonamentar el projecte, sense aportar cap tipus d'evidència científica que sustentés que allà hi havia, no?, una xarxa d'espaioses coves i cavitats que permetrien emmagatzemar el gas, quan després es va demostrar que no era així.

Un altre més per la demostració *ex post* dels diferents organismes, com l'Institut Geològic i Miner d'Espanya i l'Institut Geogràfic Nacional, que els terratrèmols van ser causats per l'activitat d'injecció del gas, i, per tant, una possible manca de previsió i de mala praxi.

Hi podríem incorporar també la despesa pública de sis-cents mil euros destinats a un informe emès per un grup del Massachusetts Institute of Technology.

Es constata també una negligent actuació de les administracions públiques i de l'empresa en la gestió de l'emergència sísmica per no garantir la seguretat en tots els temes de les persones i també de la protecció del medi ambient i per no assegurar, a dia d'avui, encara a dia d'avui, que aquestes instal·lacions no siguin reobertes, reutilitzades o desmantellades.

Sobre la qüestió, més enllà dels delictes ambientals i socials, relativa a endeutament il·legítim i delictes de corrupció, nosaltres constàvem que el projecte Castor era una evidència més del model tipificat com a «capitalisme dels amiguets», protagonitzat per unes elits extractives que aconseguen les licitacions *ad hoc*, a la carta, mediant un silenci operatiu d'altres instàncies institucionals, la cooptació de l'Estat per interessos econòmics privats i, finalment, la socialització pública de pèrdues privades.

En compareixença pública el setembre del 2016 en aquesta mateixa sala, com recordava el president Ferran Civit, l'estimat fiscal anticorrupció Emilio Sánchez Ulled va dir que la corrupció és una temptació estructural sota el capitalisme relacional, i això és el cas Castor. Des d'aquesta perspectiva, els fets que nosaltres vam analitzar aleshores, fa dos anys, calia contemplar-los des d'una perspectiva criminal, com un delictes estatal, corporatiu, amb elevats danys públics, socials i ambientals que no poden restar impunes malgrat que avui estiguem parlant precisament d'impunitat.

Respecte als procediments administratius, que també deixen una llarga rècula d'irregularitats: en l'adjudicació del projecte, per mitjà de la qual el grup ACS va guanyar el concurs de les obres de la plataforma Castor amb un procediment sense concurrència.

El reial decret de concessió, del 2008, del 16 de maig, en la seva clàusula 14 estableix que la compensació per extinció anticipada de la concessió s'haurà de satisfer fins i tot en cas d'actuació dolosa o imprudent de l'empresa. Qui va redactar aquest decret de concessió? Per què el va redactar amb aquestes línies? Quantes trucades havia rebut abans perquè es redactés així? És una cosa que a nosaltres ens agradaria moltíssim saber.

També en la llicència de la planta terrestre, que compta amb una sentència de gener del 2015 del jutjat de Castelló que declara nul·la la llicència d'obres atorgada per l'Ajuntament de Vinaròs.

I també, pel que fa a la concessió administrativa, en l'ampliació de cinc a vint anys del termini perquè l'empresa renunciï a la concessió i recuperi la inversió, modificació feta *ad hoc* per als interessos del senyor Florentino Pérez sense la qual la concessionària mai no hagués tingut temps de renunciar dins el termini prèviament establert i que va ser posteriorment modificat.

Respecte a un altre front, la il·legimitat del deute generat pel projecte Castor: 1. Donat que es va fer cas omís de les previsions de la mateixa Comissió Nacional de l'Energia sobre la davallada de la demanda de gas a l'Estat espanyol, sent contrària també a la defensa de l'interès col·lectiu la manera en què es fixa i es satisfà la indemnització rebuda per l'empresa un cop efectuada la renúncia a la concessió; donades les concessions també amb les quals el Govern de Mariano Rajoy va fer efectiva la indemnització de l'empresa Escal UGS en el temps extraordinari de trenta dies des de la publicació del reial decret, i tenint en compte també que és urgent qüestionar un model energètic –crec que en l'anterior intervenció havien quedat aquí– basat en la proliferació d'infraestructures gasistes, moltes de les quals no es posen en marxa o tenen un baix rendiment, especialment en un context d'una greu crisi climàtica global i d'una necessària transició social i energètica que deixi enrere els combustibles fòssils. I no ho diu el tribunal popular del cas Castor; l'Organització Internacional de l'Energia l'any 2006 ja parlava de *peak oil* i ja deia que la corba decreixent anava cap a l'esgotament dels combustibles fòssils.

En el context també de la bombolla energètica, perquè l'energia genera molts dividendes mensualment, donat que el projecte Castor és en essència un projecte especulatiu i una infraestructura desvinculada de l'economia real destinat a la financerització i a la generació de fluxos d'ingressos per als inversors dels mercats de capital, i també considerant que el BEI ha incomplert la seva pròpia normativa interna, que, a més de «vetllar perquè els seus fons siguin utilitzats de la forma més racional possible» –la cita és literal–, tal com preveuen els seus estatuts, compta amb mecanismes que haurien d'analitzar i monitorar amb profunditat les implicacions econòmiques, socials i ambientals de les seves inversions, factor on van fracassar estrepitosament.

Altres experts que van comparèixer en aquell judici popular també consideraven que constituïa una vulneració de les regles de la competència fixades per la mateixa Unió Europea i que desobeïa també la sentència de 2013 del Tribunal Suprem, que, si bé reconeixia el dret de la concessionària a rebre una indemnització encara que hagués actuat de forma negligent o dolosa, recordava que es comptava amb molts arguments legals per, com a mínim, intentar rebaixar-la –sentència de la sala contenciosa administrativa, secció tercera, del Suprem, del 14 d'octubre del 2013.

I finalment, ja per acabar, perquè es produeix un tracte de favor i un ajut estatal injustificat i s'adreça a una empresa molt concreta que ocupa una posició també molt concreta de poder en el mercat; perquè aprofundeix també en la sortida a la crisi del projecte amb el cicle pervers de l'endeutament i de la financerització del projecte i en una lògica de debitorcràcia i augmenta el deute fins als 3.420 milions d'euros.

Operadors necessaris que sempre apareixen: les entitats financeres, com vostès saben, Bankia, Caixabank i Santander, que faciliten l'operació de la indemnització, convertida en un rescat en diferit, a pagar a trenta anys i lucrant-se àmpliament durant el procés gràcies als interessos, que són 1.000 milions d'euros que pretenien que pagués la ciutadania.

«La tramitació normativa del mecanisme d'indemnització resulta obertament contrària a l'ordenament constitucional i constitueix una utilització fraudulenta del reial decret llei.» Això s'escrivia el juny del 2017 i, com saben vostès, després va venir la sentència del Tribunal Constitucional sobre la forma en què s'havia fet, i no sobre el fons.

I, finalment, exigíem, en el marc reparador i resolutiu –i amb això acabo– als governs espanyols responsables dels procediments iniciats inicialment amb el PSOE i posteriorment amb el PP, a través especialment del Ministeri d'Indústria, Energia i Turisme, que es congelessin els pagaments futurs a través de les factures del gas –això ja s'està produint, no ho estem pagant com a mínim aquest any 2019 en la factura del gas–, i que revertissin el que s'havia pagat els anys 2015, 16, 17 i 18; que cap més import referent a la indemnització d'Escal ni als drets de cobraments que el pagament d'aquesta va ocasionar sigui inclòs en cap peatge futur; l'elaboració i impuls de mesures –legislatives, normatives, protocols...– que impedeixin la repetició d'aquest tipus de concessions i contractacions contràries a l'interès públic.

Parèntesi: la nova Llei de contractació pública ha rebaixat una mica aquesta possibilitat, però està completament oberta perquè paguem fins al 75 per cent del que estem pagant ara. Per tant, queda moltíssima feina per fer.

L'aturada de la planificació i construcció de noves infraestructures que no tenen res a veure amb la transició social i energètica que requereix tot el planeta. La depuració de responsabilitats de càrrecs públics i tècnics amb l'obertura d'un cas..., saben vostès que n'hi ha un d'obert al Jutjat de Primera Instància número 4 de Vinaçò, amb més de vint imputats per prevaricació, i que ara..., el maig del 17, si no ho recordo malament, va tenir una pròrroga de divuit mesos per causa complexa, i del qual nosaltres tenim, ara per ara, poques notícies.

A l'empresa, també, el retorn íntegre de la indemnització –això és el que exigim–, l'assumpció íntegra del cost de desmantellament de les instal·lacions i la in-

demnització –que s’ha parlat poc– pels danys materials i morals soferts per les societats, les comunitats i les poblacions d’Alcanar i Vinaròs.

I al Banc Europeu d’Inversions, la depuració de responsabilitats dels càrrecs polítics i tècnics implicats, la garantia de no repetició i l’aturada de finançament d’altres infraestructures semblants a la resta d’Europa.

El desmantellament de les infraestructures del projecte Castor, que es faci també –això són generals, ja– amb garanties per a la població local.

Un reconeixement avui, també, i sempre a la tasca, la informació i la recerca de transparència els últims deu anys realitzada per la Plataforma ciutadana en Defensa de les Terres del Sénia davant d’un projecte absolutament opac, planificat i construït d’esquena a la població, però que estem pagant totes i tots nosaltres.

I finalment, per acabar, dues reflexions al marge d’aquestes conclusions. Una és que a aquest país l’Oriol Nello, l’any 2003..., preparant aquesta compareixença, recordo que va escriure un llibre que es deia *Aquí no! Els conflictes territorials a Catalunya* –avui hi ha més de 265 conflictes ambientals al nostre territori– i on deia que l’única resposta possible era la participació i la democràcia, i era compartir, decidir i debatre amb els moviments populars, i que només hi havia una sortida que fos una sortida democràtica, constructiva, dialogada i, òbviament, ecologista –això ho afegeixo jo. Però era un moment, com deuen recordar, el 2003, quan hi havia el parc eòlic a la serra de Pàndols i Cavalls, l’abocador de Cardona, l’eix de Bracons, el camp de golf de Torrebonica, la línia elèctrica de les Gavarres i la urbanització de Gallecs, l’ampliació de la pista de Baqueira, el transvasament de l’Ebre, el TGV a ponent i al Camp de Tarragona, la contaminació del Segre i del Ter fruit de la ramaderia intensiva, la petroquímica del Tarragonès, i seguiria. Sembla que quinze anys després tampoc hem après, no?, a gestionar el futur, el patrimoni i l’equilibri ecològic que necessitem nosaltres i necessiten les generacions futures.

Un espera i esperem, òbviament, una sortida institucional i jurídica al cas Castor, aquella triple erra de reconeixement, reparació i garanties de no repetició. Haurà de ser Europa, no ha sigut el sistema judicial a l’Estat espanyol. És una fatal i pèssima notícia, això és així; però si fins i tot així no hi ha sortides institucionals i jurídiques, sempre quedaran les sortides polítiques, i ho dic així, les sortides desobedients..., mirant enrere, l’any 1991, quan en aquest país, de sobte i per decisió política, el rebut de l’aigua va pujar un 40 per cent. Es van fer manifestacions, es van fer recollides de signatures, i cap administració responia. El moviment veïnal d’aquest país va decidir fer un pas més i es va negar a pagar aquell augment que s’incorporava –més d’un 40 per cent– a la factura de l’aigua, especialment en les perifèries i en els barris més castigats i més populars d’aquest país, perquè tot va començar a Badia i a Bellvitge. Van ser vuitanta mil famílies que durant sis anys es van negar a pagar aquell augment, i al final van aconseguir que tornessin 30 milions d’euros i que només es paguessin 10 milions d’euros a l’Administració. I recordo que era una pujada dels impostos de l’aigua que no tenia res a veure amb el cíclic hídic ni hidrològic d’aquest país.

I, finalment, com que tot el present està carregat de molt passat i avui compareixem pel cas Castor, hi ha la coincidència de que avui fa quaranta anys que va ser assassinada per un tret de la Guàrdia Civil Gladys del Estal –activista, pacifista i ecologista– en una protesta ecologista a Tudela, després del gravíssim accident nuclear de Harrisburg, que va haver-hi mobilitzacions arreu del país. Van evitar, per cert, aquelles protestes, que es construïssin centrals nuclears al sud de Navarra, però Gladys del Estal, quaranta anys després, encara no està reconeguda com a víctima de la Transició i com a víctima de la violència policial. El guàrdia civil que va disparar el tret va ser condemnat a divuit mesos, i el 1992 era condecorat, i jo a qui vull condecorar avui i sempre és a Gladys del Estal.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Fernández. I aprofitar per dir que aquest cap de setmana li van fer un homenatge a la Gladys fent-li un *aurresku* popular. És el seu torn, senyor Domínguez.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Sí. Bueno, siempre he admirado la capacidad de no respirar, ¿eh? (*rialles*), pero veinte minutos sin respirar yo no los aguanto.

Bueno, primero valorar las aportaciones que se han hecho en esta comisión, y lo digo realmente con interés, porque realmente el tribunal este popular que comentas ha hecho una tarea muy parecida a lo que tenemos que hacer aquí en esta comisión. Por lo tanto, valdría la pena que se transmitiera esta información para que no se quedara en nada, ¿no?

Como primer punto, me gustaría que valorara qué es lo que ha hecho la Generalitat en este tema del Castor, concretamente, y qué es lo que puede hacer a partir de ahora. Son dos cosas muy concretas. Ya que estamos en el Parlament y controlamos la actividad del Govern de la Generalitat, me gustaría saber qué ha hecho y qué puede hacer.

Y como usted comparece como miembro de un tribunal popular, o del *jurat popular*, con una sentencia emitida, me gustaría que, además de las conclusiones sobre el proyecto Castor, pudiera explicar en qué consiste un tribunal popular, qué validez legal tiene un tribunal popular, quién forma parte de un tribunal popular y qué garantías ofrece. Y, además, para qué sirve un tribunal popular, aparte de para concienciar o para hacer un posicionamiento político sobre un tema, que eso es muy legítimo, ¿no? Y también, ya puestos, me gustaría saber si yo podría ser investigado o sentenciado por un tribunal popular, y qué derechos tendría yo contra este tribunal popular.

De todas maneras, la relación final de conclusiones..., realmente son, muchas, coincidentes con las que han hecho aquí otros comparecientes, y realmente sí que echo en falta poderlo valorar, porque es un resumen que me parece que..., no sé si nadie ha hecho un resumen tan exhaustivo de conclusiones. Pero me ha llamado la atención uno de los puntos que hasta ahora no había salido o que no me ha parecido haberlo oído a otros comparecientes, que es la negligencia en la emergencia. Eso, me gustaría que lo pudieras explicar un poquito más, porque hasta ahora se ha hablado de falta de valoración del riesgo sísmico, posible modelo erróneo geológico, la cláusula de la indemnización, la falta de concurrencia, etcétera, pero la diligencia en la emergencia de los sismos no se había hablado, y eso lo considero muy importante de cara a la población.

Por mi parte, ya está. Gracias.

El president

Gràcies, senyor Domínguez. Seria el torn del diputat Terrades. Aprofitar per dir al diputat Domínguez..., diria, si no em falla la memòria, que el document aquest del veredict del tribunal popular me sembla que estava dins del dossier demanat de tota la documentació –si no em falla la memòria. Si no, el senyor Fernández ens ho passarà i el farem arribar a tots els grups, però diria que estava entre tota la documentació demanada; si no, ja la demanarem. No ho recordo ara, eh?, però em sona. (*Veus de fons.*) Diputat Terrades, endavant –disculpi.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. El David Fernández deia: «El problema de la concertació públicoprivada és un problema endèmic del sud d'Europa», eh?, amb els problemes que ha comportat. Home, només una petita rectificació, eh?: no només del sud d'Europa. En aquests moments, ja que estem parlant de gas, hi ha una gran operació..., no em preguntis la meua opinió, eh?, només li dic que hi ha una gran operació gasista, eh?, el Nord Stream 1 i 2, eh?, entre Rússia i Alemanya, que a més a més té unes conno-

tacions de geoestratègia política evidents, que forma part d'aquestes concertacions publicoprivades. Acabo la cita, i no li dono la meua opinió, perquè en aquests moments no és el cas, eh?

Jo el que no faré serà treure-li valor a l'acció d'investigació que han fet, a les conclusions a què han arribat. I aquest document, si no ha arribat, arribarà, eh?, perquè, com deia el Ferran Civit, és dels documents que s'han sol·licitat, com d'altres. Només puntualitzar-l'hi, eh?

Nosaltres, sentències, sentències..., i respecte a les sentències, sentències, les emeten, ens agradin o no, els tribunals de justícia, que en un estat de dret, doncs, són els que acaben dient blanc o negre, i pots discrepar, però és així. I, per tant, màxim respecte al tribunal de Vinaròs quan emeti la seva resolució. I, escolti, a l'Audiència Nacional..., no només la jutge Lamela, sinó el tribunal d'apel·lacions de la Sala Penal, ha arxivat la demanda que es va presentar, eh?, amb una sèrie d'ítems. Jo només n'hi citaré un. També me l'he mirada per veure quines eren les conclusions a les que arribava per desestimar i arxivar el cas, i consideren, tant l'una com la sala d'apel·lacions, que no hi havia «concert criminal» –tanco les cometes. I, en tot cas, respecte al que diguin els tribunals europeus, perquè és evident que això acabarà aquí.

Jo crec que..., i en alguna de les compareixences anteriors que hi han hagut algunes de les meves preguntes han anat adreçades cap aquí –també li dic que de moment no tinc cap conclusió clara–, els geòlegs s'han acostat a algunes de les preocupacions que al meu grup parlamentari, doncs, li preocupen, valgui la redundància. És a dir, jo crec que el debat de la qüestió en aquests moments és saber si per via de la factura als consumidors o per via pressupostària, eh?, o no, s'han d'abonar els 1.350 milions. I, per tant, jo crec que aquí el que caldrà esbrinar, a través de segurament auditories tècniques, més enllà de les comissions d'investigació o la constituïda en el Parlament de Catalunya i la que m'imagino que quan s'iniciï la nova legislatura es tornarà a constituir en el Congrés dels Diputats, és saber si aquesta sismicitat que es va produir, més enllà de si el projecte s'havia fet de tal manera o de tal altra, es va produir a través d'operacions equivocades per part de la concessionària.

Perquè si s'aconsegueix demostrar on s'hagi de demostrar –que serà en els tribunals de justícia, evidentment– que aquí van haver-hi errors per part de la concessionària a l'hora de començar a operar, doncs, diguem que això tindria un caire jurídic diferent, eh? I, per tant, més enllà de tots els temes que el David Fernández ha exposat, jo crec que probablement en el futur el que haurem d'escatir és si es van produir operacions equivocades per tal de discutir aquests 1.350 milions. Perquè, ho paguin els usuaris, que s'hauran de gratar la seva butxaca, o ho paguin els pressupostos generals de l'Estat, que també ens afectarà tots els ciutadans, més enllà de que siguem usuaris o no, però afectarà inversions futures..., jo crec que el que caldrà és escatir això.

Per tant, aquesta és la nostra posició.

El president

Gràcies, diputat. Diputat Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, David, per la teua intervenció, i una mica també per la teua trajectòria, per la teua implicació en tantes i tantes coses, no? Anaves xerrant i ho comentàvem: és una hemeroteca humana que ens va descrivint pràcticament..., no?, allò de *cepillar la historia a contrapelo*, no?, tot el que ha anat passant en aquest país i que a vegades no ha centrat l'atenció.

Parlaves de la guerra de l'aigua a Barcelona, i una mica tenia, bé, la sensació de que avui tenim dos processos judicials relacionats amb la guerra de l'aigua, la de l'àrea metropolitana, la d'Aigües Ter Llobregat, especialment la de l'àrea metropolitana, que a més es va fer sense concurs públic i tal, però les dues... És a dir, crec que estem a prop

de que en els tribunals hi hagi una solució mínimament garantista amb els drets de la ciutadania.

I crec que..., o sigui, jo, la reflexió que..., el que em pregunto jo, que no soc molt de dret i que em costa molt seguir casos judicials tan complexos, especialment quan són de contractació pública, és per què creus que aquest cas és tan diferent, té una resolució tan diferent. Perquè un observa el procés de contractació, diguem-ne, un procés de contractació fet evidentment a mida per a una empresa, uns sobre costos que tripliquen les projeccions inicials... No ho sé, diríem, és el que comentava abans el Jordi Évole a la seva compareixença, una empresa contractista que és a la mateixa vegada la seva contractant i estableix un monopoli extractiu d'una concessió d'obra pública; una clàusula que blindava una empresa a cobrar les indemnitzacions inclús si són fruit de dol o de negligència pròpia, és a dir que pot establir perfectament ser negligent i cobrar. És a dir, un procés, diguem-ne, tan evidentment aberrant, com és que no ha tingut una resolució judicial mínimament garantista?

I, acompanyant aquesta pregunta, si creus que la justícia europea serà l'espai on corregir la falta de garantisme democràtic o si ha de ser un plantejament purament polític. És a dir, si no confies que la justícia europea pugui resoldre això i s'hagi de plantejar un impagament, o sigui, plantejar una via, diguem-ne, purament política, o creus que no, que es farà evident, quan el procés arribi a Europa, que ha sigut un procés que no ha sigut garantista com a procés de contractació.

Jo només tenia aquesta pregunta.

Moltíssimes gràcies per la teva compareixença.

El president

Gràcies, diputat. Diputada Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Sí. Bona tarda. Permeteu-me que digui que és un honor estar avui aquí escoltant el David i poder-li preguntar sobre aquest cas, i sobretot sobre la seva participació en el tribunal popular, perquè al final per nosaltres aquesta és la millor justícia davant d'una justícia que realment no existeix, d'una justícia que és de part i que és un instrument d'assegurament d'aquesta manera de fer.

Per nosaltres, avui no parlem d'un cas aïllat, però sí d'un cas concret, perquè al final estem fent una investigació sobre un cas concret, que, malgrat que sigui concret, és un cas sistèmic i sistemàtic de socialització de pèrdues i de privatització de guanys.

Aquesta manera de fer, aquesta manera de poder desenvolupar determinades infraestructures en base a aquesta teoria de la socialització de pèrdues i de la privatització dels guanys, ha de tenir uns instruments d'assegurament. I un dels instruments d'assegurament d'aquesta manera de fer, d'aquestes dinàmiques sistèmiques i sistemàtiques, és precisament l'ordenament jurídic. I per això nosaltres agraïm una sentència que no és un instrument d'assegurament dels interessos d'aquests pocs que estan enriquint-se a costa de la nostra misèria i que puguem accedir a una resolució judicial que al final està feta per a la ciutadania, pensant en la ciutadania i pensant en els seus interessos.

Nosaltres creiem que això és la justícia i que, per tant, hem de seguir aprofundint en aquesta figura dels tribunals populars, inclús en un moment tan concret com l'actual, en el que està clar que la vulneració sistemàtica de drets civils, socials i polítics cada vegada es fa més evident i on companyes inclús del nostre Parlament estan davant del Tribunal Suprem. Per tant, aquest reconeixement, aquesta reparació i aquesta garantia de no repetició els aconseguirem, ja sigui mitjançant aquests canals formals que avui no responen o ja sigui mitjançant els canals dels que ens dotem la ciutadania, com aquests tribunals populars.

I, per tant, veiem com, en aquest cas..., des del vessant jurídic, podem veure que s'ha fet l'ordenament jurídic a mida precisament per aconseguir que aquesta opera-

ció es pogués dur a terme. Aquests operadors necessaris dels que parlava el David han aparegut precisament en base a una clàusula que especifica clarament i molt bé això que explicàvem, que és precisament que malgrat que hi hagués dol o negligència de l'empresa la inversió es recuperaria igualment, cosa que és absolutament indigna i que és un insult cap a les classes populars i cap a la majoria treballadora, que dia a dia aconsegueix arribar a final de mes amb el seu treball diari, i, per altra banda, també mitjançant uns instruments de creació d'ideologia, com poden ser els mitjans de comunicació, que van contribuir, i molt, també, a aquesta situació.

Però no només com a mitjans de creació d'ideologia, els mitjans de comunicació, sinó també les declaracions del poder polític, i també en aquest Parlament, on es va parlar d'un projecte que realment no contravenia els drets de la ciutadania i que, si es feia ben fet, era un projecte que podia ser favorable per als drets de totes, quan totes sabíem..., quan inclús la Plataforma en Defensa de les Terres del Sénia, quan Aplaca, amb la meitat d'informació, que va arribar amb nocturnitat, un mes d'agost, en vint dies, sabien que aquest projecte no contribuiria a les necessitats de la ciutadania.

I aquí hi han hagut molts interessos en joc, molta gent implicada, i agraïm moltíssim el treball que s'ha fet des d'aquest tribunal popular i que puguem com a mínim tenir aquesta garantia de reconeixement, encara que sigui en mans d'un tribunal popular. Perquè no em puc imaginar què deu haver sigut per a la ciutadania de les Terres de l'Ebre veure Recaredo del Potro passejant-se al costat de l'alcalde de Vinaròs com una veritable autoritat; no puc imaginar-me el que deu haver estat per a la ciutadania veure aquesta repartidora de diners entre col·lectius i entitats per poder desenvolupar un projecte que es va dir, mitjançant unes declaracions absolutament falses, que generaria treball i que generaria molts beneficis per a la ciutadania, quan l'únic que ha generat són danys materials i danys morals molt greus que mai s'aconseguiran reparar, si seguim en aquesta línia.

El president

Gràcies, diputada. Només ampliar que..., molta gent al Tribunal Suprem, però aquesta setmana dos companys d'aquí, del Parlament, aniran a declarar aquí al costat, al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Per tant, la cosa és bastant més àmplia. Dit això, moltes gràcies. Diputada Fornós.

Irene Fornós Curto

Gràcies. Jo, primer que res, agrair esta més que extensa exposició que avui mos has fet. I jo faré una mica..., a mode de reflexió. També vull recollir algunes coses que han dit altres companys, i saber si esta reflexió que jo puga fer també la podries compartir amb mi.

Quan has començat la compareixença deies que mos donaves les gràcies a nosaltres, no?, a la comissió, per haver tirat avant esta comissió necessària, no? Jo, una reflexió que voldria fer..., i Maria, aquí, la diputada de la CUP, comentava que voldria saber..., no?, la cara de la gent de les Terres de l'Ebre quan estaven veient lo que mos estava passant. I, bé, esta comissió arriba tard; esta comissió en principi aquí al Parlament no hi tenia cabuda, perquè mos deien que no hi tenien competències. Però jo crec que també hem de reflexionar una mica tots, perquè el Castor ve de fa molts anys, no només de quan va haver-hi los sismes, sinó que arrenca de fa molt de temps, i crec que esta comissió d'investigació..., no feia falta esperar que vingués gent de les Terres de l'Ebre per iniciar-la. I aquí també dono les gràcies a tota la resta de partits polítics que quan los hi vam proposar s'hi van sumar, i també agraeixo a la resta que, quan va entrar al Ple del Parlament, al final se va aprovar per unanimitat. Crec que seria bo que féssim també esta reflexió, perquè les coses arriben tard, però, bé, a vegades podrien haver arribat abans.

I també la reflexió una mica que mos hem de fer de que és veritat que el Govern espanyol i, en este cas, la justícia espanyola, no donarà resposta, però també crec que mos hem de fer reflexió i hem d'insistir, los que també tenim partits que mos

representen a les Corts, en que esta comissió d'investigació..., que fruit de que aquí havíem engegat una comissió d'investigació, al Parlament de Catalunya, finalment, ja que abans no havia sigut possible per falta de voluntat política, també es va tirar avant a Madrid, que la tornin a crear i que demani estes responsabilitats.

A mode de reflexió, jo també voldria fer una reflexió, perquè si bé lo Castor és evident que és un nyap, no?, és un dels nyaps que tenim, que se suma a molts més nyaps que també hem tingut, també voldria preguntar, i deixeu-me que ho faci així, una mica de manera egoista... A les Terres de l'Ebre patim un desequilibri territorial molt gran, som un lloc on se saquegen moltes coses, però mos en porten poques de bones, i les que mos porten, doncs, mos porten problemes, com en este cas de lo Castor. Jo, en tot cas, lo que voldria també és preguntar si la plataforma del Castor, en lloc d'estar a les Terres de l'Ebre quan se van produir estos sismes..., si hi hagués hagut també està repercussió que hi ha hagut, no?, si s'haguessin demanat responsabilitats molt abans.

I també voldria preguntar, si no s'haguessin produït estos sismes, els quals van produir que automàticament Castor deixés de funcionar –que, de fet, no havia ni entrat a funcionar, es va quedar en període de proves–..., si no s'hagués socialitzat lo deute, si realment lo Castor hagués tingut la rellevància que està tenint, tot i que des d'un principi estem veient, i les dues compareixences així mos ho esteu ensenyant i demostrant, i també les investigacions que nosaltres hem anat fent des d'un principi, que ja era un negoci encobert d'alguns, amb falta de transparència, de publicitat, i amb molts de dubtes sobre la concurrència.

Res més. Només saber si podem compartir estes reflexions.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Diputada Sales.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Gràcies, David Fernández, per la teva compareixença, per totes les explicacions que ens has fet de manera detallada. És cert, com bé dius, que aquest Observatori del Deute en la Globalització va fer aquest judici popular contra els responsables del cas Castor, en què vostè, com ens ha explicat, hi va participar, i el tribunal va resoldre clarament contra el Govern espanyol, contra l'empresa Escal i contra el Banc Europeu.

Hi van participar també altres persones que han comparegut en aquesta comissió per deixar constància també de les seves experiències relacionades amb Castor, com Jordi Marsal, Aitana de la Varga, Alfons Pérez, membres de la Plataforma en Defensa de les Terres del Sénia i membres també de l'Associació d'Afectats i Afectades per la Plataforma Castor, i, per tant, nosaltres hem estat escoltant aquí diverses veus que heu anat apuntant moltes de les coses que tu també has anat compartint aquesta tarda amb nosaltres.

Com a membre del tribunal, vas llegir la resolució provisional amb l'exigència d'anullar la indemnització a l'empresa, d'exigir el pagament de les compensacions als afectats pels danys i el desmantellament a compte d'Escal UGS. Amb relació a aquests tres punts, m'agradaria preguntar-li dues qüestions.

Una és amb relació a aquesta exigència del pagament de les compensacions als afectats pels danys. És cert que hi ha danys que mai es compensaran: els danys morals, els danys que no es poden quantificar. Abans, si no ho he entès malament, l'ex-director general de Protecció Civil d'aquell període ha dit que no es van poder relacionar les esquerdes i els desperfectes que havien fet els veïns, no?..., i m'agradaria preguntar-li quina opinió té vostè en relació amb això, després d'haver viscut aquest procés judicial, i què argumenten, des del seu punt de vista, amb relació a aquests danys materials, perquè ens en puguem fer una mica també la idea, després d'haver escoltat aquestes dos aportacions, una mica contraposades.

I després, també, amb relació al darrer punt, el desmantellament a compte d'Escal UGS, és cert que ens diu qui, no?, qui hauria de fer aquest desmantellament, però m'agradaria preguntar-li si han pensat també com i quan es podria dur a terme aquest desmantellament, que és un tema que ha sortit recurrentment en aquesta comissió i que ens preocupa a totes les persones que som aquí i també a d'altres.

I res més. Reitero l'agraïment.

El president

Gràcies, diputada. Senyor Fernández, tot seu.

David Fernández i Ramos

Gràcies a totes i a tots per les preguntes. La prèvia, eh?: per a tots els grups parlamentaris, a disposició, quan passi aquesta compareixença, perquè, òbviament, ni en vint minuts es pot explicar tot el que és Castor, ha sigut una extrema síntesi, i m'he deixat moltes moltes coses, i, per tant, algunes les respondré amb un titular, però segur que després, si volen, el president els facilita el meu correu electrònic, i a plena disposició per a tot allò que pugui ajudar.

A l'illustre diputat senyor Domínguez, jo crec..., què ha fet i què no ha fet, no? Què ha fet: sí que sabem que va ser una de les que va plantejar el recurs, en el seu moment, no?, amb la Generalitat, el Parlament i també el Grup Socialista al Congrés, si no em falla la memòria, i, per tant, ha fet això. Jo crec que sempre es pot fer molt més, no?, i hauria de fer molt més. I, per exemple, si avui és una acció popular, la que hem assistit a l'Audiència Nacional, després al Constitucional i ara anirem a Europa, també ho podrien fer a tots els efectes les administracions públiques d'aquest país, perquè el dany és col·lectiu, i el dany és l'interès públic. Per tant, sens dubte, podria fer..., sempre es pot fer més, i l'important no és arribar tard.

Respecte a la negligència en l'emergència, jo crec que també hi ha molts testimonis... És a dir, si un agafa el cronograma entre el primer terratrèmol i l'últim, no?, i quant es triga a parar el nyap –diguem-ho així–, passa moltíssim temps, amb l'habitual silenci administratiu de «no és res», «no és greu», «és incidental», no? Tot això, viscut des de les famílies, que veuen com s'esquerda el sòl o com s'esquerda la casa, o com tremola tot, és molt complicat. Per tant, les negligències, que estan documentades en la sentència, les hi puc fer arribar demà mateix. Però és això, la resposta immediata... I triga molt, eh?, ja li dic jo que la resposta entre el primer sisme i el número mil, que són els que es registren a la zona, doncs passa..., no passen vint-i-quatre hores, passen molts mesos, passa molt molt de temps.

I respecte a una qüestió que també..., i per a tots els companys, una cosa és el veredicte, que és públic, està penjat, perquè es va llegir el mateix dia, i l'altra és la sentència. La sentència –potser anava massa ràpid i no ho he explicat– no s'ha publicat mai; la sentència, de fet, està acabada, està elaborada per molt diferents..., per aquestes cinc persones que..., no?, vam treballar durant molts mesos per elaborar-la, amb molta documentació.

Però, per a què serveix?, i me'n vaig a la pregunta de què és un tribunal popular. Doncs serveix per decidir que no fem pública una sentència que no deixa de ser una valoració social, no?, d'un col·lectiu que s'ha trobat per analitzar uns fets, i vam decidir passar directament a l'acció penal. I per això, més que publicar les conclusions, vam decidir presentar la querrela criminal en base al que havíem deduït de la mateixa sentència.

Que és un tribunal popular? No té, malgrat que el nom ho pugui semblar, cap ascendència inquisitorial ni cap ascendència al marge d'una lògica d'una justícia perversa o pervertida. El tribunal popular neix de l'experiència –també potser ho he dit molt ràpid– dels tribunals Russell, any 1967, quan Bertrand Russell i Sartre, no?, obren un tribunal Russell per jutjar els crims dels Estats Units a la guerra del Vietnam, i ho fan amb el teixit universitari, amb els moviments socials, amb el moviment estudiantil. Per tant, què és? És una acció col·lectiva, civil, ciutadana, no?,

que posa uns fets sobre..., constitueix un tribunal i intenta emetre un judici, un judici de valor; no té cap rellevància penal ni penitenciària ni de càstig, però té un profund valor ètic, social i polític, no?, i, a més, moltes vegades s'anticipa, com deia abans, a moltes de les conclusions que vostès avui estan treballant.

I té el valor de que la societat es posa per davant de les institucions, perquè el que no fan les institucions ho avança la societat. I també responc, en part, perquè la seva pregunta anava lligada una mica a la del senyor Terrades..., es va convidar a totes les parts. Un tribunal convida a totes les parts. Es va convidar l'Administració pública, es va convidar el Banc Europeu d'Inversions i es va convidar ACS i Escal, amb temps suficient, i no hi van voler participar, perquè òbviament sabien, i això és obvi, que aquell tribunal neix de l'oposició civil, social i ecologista al que significava el projecte Castor.

Hi han moltes experiències que, després d'un tribunal Russell, diguem-ho així, acaben en accions polítiques o en accions jurídiques, ara sí, no?, amb plens efectes legals i penals. Però és una experiència internacional que es fa a moltes societats d'arreu del món i que és un instrument més de participació política i democràtica de la ciutadania.

I, en aquest cas, nosaltres hem fet públic aquest veredict, que està penjat des de ja fa més de dos anys, i us asseguro que ni el Banc Europeu d'Inversions ni el Partit Socialista ni el PP ni l'Administració de l'Estat ni ACS ens han posat cap querella ni per difamació ni per mentir, perquè tota la nostra pròpia credibilitat depèn del rigor i de la certesa amb els que acreditem i documentem els fets, i aquesta és la nostra funció. I, de fet, va ser així, que per això vam recórrer a la posterior acció penal.

No sé si m'he deixat alguna cosa, però, més o menys, molt resumit, això és el que seria un tribunal popular basat en la trajectòria dels tribunals Russell.

Al senyor Terrades, òbviament, li accepto el matís. Quan deia que em referia a l'entorn del sud d'Europa, estava parlant de corrupció, estava parlant de corrupció en l'esquema polític grec, en l'esquema polític i bananer italià i en l'esquema polític de l'Estat espanyol, vinculat, òbviament, als nous nínxols de mercat. I, per descomptat, òbviament, no em referia al context geopolític; el que volia dir és que Castor no és una anomalia que hagi passat davant d'Alcanar i que no hagi passat a altres llocs; ha passat en una economia vampiritzada també en el marc italià i en el marc grec, i es podrien donar moltíssimes evidències al respecte.

Sobre el recorregut, ja li dic jo que el Tribunal Constitucional també ha tombat el recurs de la querella que es va presentar davant l'Audiència Nacional, i, per tant, avui només queda el recorregut europeu. Coincideixo amb vostè que la via que ho paguin els consumidors..., que no ho paguin els pressupostos públics i, per sort, que no ho paguin ni les arques públiques ni els ciutadans, que seria el més just..., perquè avui la fotografia, *photo finish*, és que el senyor Florentino Pérez, amb l'operació Castor, té més diners que quan va començar aquesta operació. És un frau moral, polític i econòmic. Si és jurídic, com vostè sap, i han treballat molts mesos en aquesta comissió..., en una altra, no?, també hi ha corrupcions legals, profundament immorals, digui-li «amnistia fiscal», per als més rics. És perfectament legal, i per mi és criminal; no dic que estigui al Codi penal, però hi ha moltes realitats de com s'aplica la llei amb una perspectiva terriblement elitista i classista, i, com deia *monseñor* Romero, «la justicia solo muerde a los descalzos», aquí i arreu del món. I qui cregui que això no passa a l'Estat espanyol està molt molt equivocac –molt molt equivocac.

I a mi m'agradaria saber per què el darrer gest al darrer Consell de Ministres del senyor Zapatero va ser indultar un banquer, el número dos del Santander, Alfredo Sáez, per un delict, directament vinculat a la trama de corrupció catalana del cas Estivill, amb innocents empresaris empresonats, i aquest senyor sempre cau de peu. Quins són la cultura política i els valors dominants en l'Administració pública que permeten això? Home, doncs..., no? Ni tot és de color de rosa ni tot és negre fosc, però que hi ha abusos i impunitats...

I avui del cas Castor s'ha de dir que el que sabem avui aquí és que tot està impune, tot. S'ha revertit, s'ha revertit el regal, però encara, des d'un punt de vista del marc penal, no hi ha una sola sentència, excepte la del Tribunal Constitucional, òbviament, bé, i la del Suprem, del contenciós administratiu, que modulen algunes de les coses. Però això..., podríem parlar de moltíssimes coses, perquè el context és..., i vostè..., jo l'he escoltat denunciar-ho, això. Castor entra dins del rescat bancari, entre 40.000 i 60.000 milions d'euros; en el rescat de les autopistes, 5.000 milions d'euros.

O..., a mi em recorda moltíssim a la llarguíssima batalla per les preferents; què va fer el Govern pels preferentistes, 1 milió de persones afectades? Milions i milions d'euros, batalla a batalla, denúncia a denúncia, jutjat a jutjat. I el que va canviar al final va ser l'Administració de la justícia, perquè l'Administració de la justícia als primers preferentistes els arxivaven automàticament. Els deien: «No, hombre, no; los bancos no hacen estas cosas.» Quan ja portaven dues-centes denúncies van dir: «Ui, quina cosa més rara»; i ara, com vostè sap, són milers i milers i milers de sentències concretes, una a una, que retornen els estalvis. Però no hi ha un sol responsable, ni un sol banquer –com a Islàndia– ni del Banc d'Espanya, per autoritzar-ho, que s'ha-gi assegut per vendre un producte fraudulent de risc com un producte d'inversió segura. Per tant, en aquest país funciona la justícia de classe. I no ho dic jo, ho diuen també unions progressistes de fiscals i Jutges per la Democràcia.

I respecte als delictes ambientals concrets, efectivament, nosaltres, en la sentència que vam elaborar, fruit dels informes de l'Institut Geològic, entre altres..., efectivament, les proves de càrrega que arriba a fer l'empresa, no?, a un 147 per cent de la seva capacitat durant quaranta-vuit hores, són, efectivament, una autèntica imprudència temerària.

I, respecte al senyor Ferro, li agraeixo també moltíssim les reflexions, i quasi que és la mateixa resposta que li oferia al senyor Terrades, no?: la sentència del Suprem sobre la banca i les hipoteques. Qui decideix aquella sentència? Quantes trucades hi ha? Hi ha trucades? Jo no ho sé, eh?, però a mi no em quadra, no?, que, a més, una sentència ferma sigui revocada. Això sí que és carregar-se l'estat de dret, no?, i aquí pau i després glòria –immobiliària, en aquest cas, no?

I jo crec que el que sí que hi ha... Quan feies les reflexions..., és fonamental; al final és que es construeix directament o indirectament, formalment o informalment, un marc d'impunitat efectiva. I jo crec que hi concorren molts molts molts elements; en aquelles conclusions de la comissió d'investigació sobre pràctiques de corrupció política en sortien moltíssims. Jo recordo les deu mesures que va aconsellar el fiscal Ulled per evitar aquestes distorsions, per buscar una homologació en la defensa del bé públic, per evitar diferents cossos legals, no?, que es contradueixen a si mateixos, en un país –crec que també val la pena recordar-ho avui– on el màxim responsable de les infraestructures de la Generalitat, el senyor Rosell, està imputat en el cas del 3 per cent, no? Vull dir que això continua sent una realitat dolorosa.

I jo crec que aquest mecanisme d'impunitat efectiva cada cop és més sofisticat, no? I el senyor Azcona resumia la política espanyola –gran guionista, Rafael Azcona–..., deia: «La política española se resume en dos frases: “Usted no sabe quién soy yo” y “¿Qué hay de lo mío?”» I això ho apliques al cas Castor, no?, i a veure qui és qui li esmena la plana al senyor Florentino Pérez, amb molts, també, silencis mediàtics.

Respecte a la via jurídica, hi insisteixo, la via jurídica en la que hem cregut, en la que ha cregut aquesta querella que es va plantejar contra els ministres del PP i del PSOE, Clos, Álvarez, Sebastián, Soria, no?, i el mateix Florentino Pérez, està esgotada. El Tribunal Constitucional ja l'ha esgotat en la causa que vam presentar, vull dir que poden sortir noves realitats, però el problema és que també sempre fem tard, i això sempre és dolorós, no? Vull dir que ara, en aquest marc d'impunitat efectiva que durant molts anys hem conegut, es dilaten molt els processos judicials i al final,

quan acabes trobant alguna cosa, resulta que et diran que per prescripció delictiva ha de quedar arxivat.

Respecte a la diputada Maria Sirvent –com és públic, per transparència, amiga i companya, també–, doncs jo crec que sí, que és una constant històrica, no?, vull dir... Recentment els professors Borja de Riquer i també un llibre molt recomanable del Jaume Muñoz sobre la història de la corrupció a l'Estat espanyol, que és un llibre curt, i també un d'enorme, que són pràcticament vuit-centes pàgines, que es presenta la setmana vinent sobre una història política de la corrupció..., doncs és una constant de relacions entre les elits i entre diferents poders que han colonitzat l'Estat i que tenen redistribuïts i repartits..., tot el fenomen de les portes giratòries que tant s'ha parlat els darrers anys, no?

I la del franquisme va ser una dictadura essencialment corrupta, no?, o sigui, continuadament corrupta: cada cosa que decidia era decidida des de la corrupció. Aquí a Barcelona, quan el Porcioles, es deia, no?: «Si quieres construir hoy, habla con Porroy; si quieres construir aceras, habla con Soteras»; eren els dos funcionaris públics de l'Ajuntament de Barcelona que els donaves un sobre i feies aquests sobreàtics, no?, tan lletjos que defineixen alguna part de les zones altes de la ciutat. Aleshores, jo crec que ser indulgent amb la corrupció és el pitjor que podem fer. I hi ha una tolerància estesa, amb la corrupció. Els partits polítics, especialment, moltes vegades miren a una altra banda, perquè ningú s'investiga a si mateix, i en el mateix fet del poder, no?, hi ha l'abús de poder.

I això de la triple erra, que també has assenyalat, de fet és una consigna internacional, no? Vull dir, quan vas a qualsevol lloc a veure com es lluita contra la corrupció..., doncs això, reconeixent el que ha passat; reparant els costos econòmics, no?, tot el malversat i tot el defraudat i tot l'espoliat, i posant una arquitectura de la integritat, o sigui, uns dies jurídics, culturals, pedagògics, que li facin la vida impossible a la corrupció, des de la nefasta notícia de que la temptació de la corrupció existeix sempre –per tant, pot tornar a passar–, però l'important és com hi responem quan passa. I respondre a aquest cas del Castor amb una catifa vermella, doncs, és un missatge d'absoluta impunitat.

Respecte a la diputada Fornós, jo crec que això... Jo estic d'acord, eh?, amb totes les valoracions que has fet, les podria..., absolutament d'acord, i em centro en dues. L'alerta, no?, de que no arribem tard, de que no arribem massa tard, o de que arribem només a fer el recompte i ens indignem encara més i tenim un motiu afegit d'indignació, que és la no reparació per prescripció delictiva.

I l'altra, que jo crec que tens tota la raó, que valdria la pena –no sé com aneu d'agenda de treball, però...– parlar amb economistes de diferents sensibilitats d'aquest país que ho podrien dir clarament, que el negoci era previ, i que quan es fan les bombolles, i després de la bombolla immobiliària, tu t'agafes els fons d'inversió sobre què invertien, i els fons sobre l'energia eren un autèntic negoci especulatiu. I valdrà la pena recordar que avui entendre el rebut de la llum..., has de ser pràcticament un expert en borsa, no?, has d'anar mirant les oscil·lacions... Que això no sempre ha sigut així, perquè també ens roben la memòria: era un sector públic que funcionava i que va ser regalat en un procés de privatitzacions als anys vuitanta i noranta. Això va ser així, com va ser amb Telefónica i com va ser amb tant patrimoni públic de l'Estat. I això sí que és universal.

I, finalment, respecte a les darreres preguntes de la diputada Sales, que si entenc la meua lletra... Les trampes, em deies, no? Jo crec que sí. O sigui, els costos continuen sent 16 milions d'euros, si no ha canviat, no?... el manteniment anual de les infraestructures de Castor. I a mi el que m'emprenya molt és quan s'inverteix la prova de la càrrega, o la càrrega de la prova, per dir-ho millor. O sigui, quan són les víctimes les que han de demostrar el que han patit i no els victimaris els que s'han d'asseure per explicar el que han fet, no?

I això també exposa un sistema profundament desigual i arbitrari. És a dir, realment els més fragilitzats i vulnerabilitzats i els més indefensos són els que van patir, no?, els sismes en el seu moment. Com a ciutadans, ho hem patit tots, perquè la falta de transparència, la falta d'informació, els discursos eufòrics, perquè això forma part –referent a l'anterior..., no?, a la diputada Fornós– de l'economia de l'eufòria, i després de cada eufòria venen les caigudes lliures, aquella caiguda en picat.

I crec que em deixo moltes coses de les reflexions que feia, però, això, em poso a disposició. Parlaré amb els meus companys i companyes, si no hi ha cap problema amb els esborranys... Això no era la sentència, era el resum de la sentència, vull dir que són molts annexos, però òbviament estem a disposició, no?, d'aquesta comissió als efectes democràtics de justiciabilitat i de reparació, per dignitat, pràcticament, que necessitem com a país.

I, finalment, una metàfora de que la justícia lenta no és justa –la justícia ràpida tampoc, segurament–, però jo tenia la banderola contra el Castor al balcó de casa meva fa molts molts anys, i ara el que en queda és un film transparent, que ja pràcticament no es veu ni el color ni el que posava en aquella banderola. I, si no m'equivoco, són ja sis anys, no?, d'una banderola que pràcticament ja no existeix. Esperem que no sigui una metàfora de la impunitat.

Moltes gràcies a tots vosaltres.

El president

Gràcies, senyor Fernández. Esperem que certament no sigui una metàfora, que aquesta comissió serveixi. Alguna pregunta més? (*Pausa.*) Diputada Fornós.

Aprofito per dir que la documentació que ara el diputat Domínguez comentava..., ara hem actualitzat el llistat de molts documents que vam demanar, com ha passat habitualment i segurament passarà amb molts testimonis; tot el que hem demanat a l'Estat espanyol, *nanay*, i ara falta veure quines compareixences tindran. Sí que s'han aconseguit dos o tres documents, i lògicament aquest, bé, que si el senyor Fernández... Sé que està penjat a la web de l'observatori, però, per si de cas, si ens ho pot tornar a enviar, millor que millor, i el que es consideri pertinent, també. I llavors, si de cas aquests propers dies acabarem de fer la tramesa.

Diputada Fornós...

Irene Fornós Curto

Sí. Només que abans no he pensat a donar los agraïments, no només per haver vingut aquí, sinó per haver format part també d'este tribunal popular, gràcies al qual se va poder també engegar esta querella.

I, simplement, nosaltres li donem molta validesa, a este tribunal popular. De fet, des del nostre grup parlamentari..., quasi tots los membres que vau participar-hi i altres que van anar també de testimonis van pensar que era important que estigués-siu aquí.

I és veritat que la Comissió d'Investigació del Projecte Castor no sabem tampoc quin recorregut acabarà tenint, però, en tot cas, sí que deixarà lo testimoni de gent en este cas..., com lo que acabes de fer ara. Que també era una de les coses que es pretenia en lo moment d'engegar esta comissió d'investigació, que totes aquelles veus que han sigut crítiques i totes aquelles veus que han anat treballant durant tant de temps per deixar de manifest lo que ha sigut lo Castor, doncs, que en deixessin constància.

Res més. Gràcies.

El president

Doncs moltes gràcies. Ens trobem d'aquí a quinze dies.

Aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i un minut.